

วรรณยุกต์ในระคับคำ

ทฤษฎีพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์วรรณยุกต์ในระคับคำนี้ เป็นการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏกับคำพยางค์เดี่ยว ซึ่งมีทั้งพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น ในการวิเคราะห์และการเสนอผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์ความคล้ายคลึงทางสัทศาสตร์ และหลักการทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทถิ่น ของ วิลเลียม เจ เกดนี^๒ ช่วยในการหาจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ วิธีการดังกล่าวนี้ช่วยให้หาจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้ครบถ้วนด้วยความสะดวกและรวดเร็ว นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาแนวทฤษฎีอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กับการวิเคราะห์และการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ งานของ แดเนียล โจนส์^๓ ที่กล่าวถึงหน่วยเสียง และกลุ่มเสียงแปร (Diaphone) กับการปรากฏของเสียง ๆ หนึ่งเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงมากกว่าหนึ่งหน่วยเสียง (Phonemic Overlapping) โดยสรุปได้ ดังนี้คือ

---

^๑ จิมมี จี. แฮร์ส และธีระพันธ์ วงศ์ไทย, แบบฝึกหัดการวิเคราะห์เสียงในภาษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, ๒๕๐๖) หน้า ๓ - ๔

^๒ Gedny, "A Checklist for Determining Tones in Tai Dialects," in Studies in Linguistics in Honor of George L. Trager, ed. M. Estellie Smith.

^๓ Daniel Jones, "Diaphones" in The Phoneme : Its Nature and use, 3rd. ed. (Cambridge, Eng. : W. Heffer and Sons, 1967) PP. 193-205.

๑. หน่วยเสียงและกลุ่มเสียงแปร

แคเนียด โจนส์ กำหนดให้หน่วยเสียงเป็นเสียงสำคัญในภาษาแต่ละภาษา โดยให้คำจำกัดความไว้ว่า

... a phoneme is a family of sounds in a given language which are related in character and are used in such a way that no one member ever occurs in a word in the same phonetic context as any other member^๑

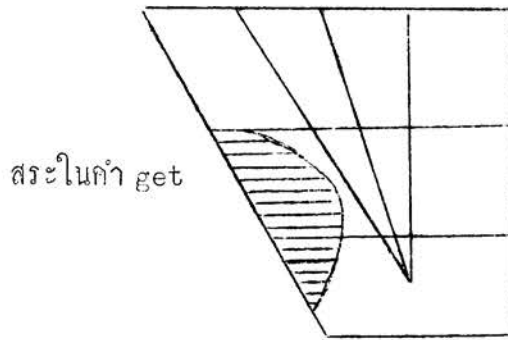
ทั้งนี้ แคเนียด โจนส์ ได้จำกัดไว้ว่า ซ้ำรอยที่ใช้ต้องมาจากผู้ออกภาษาคณะเดียว และเป็นภาษาที่ใช้ในการพูดที่เป็นรูปแบบเดียว ถ้าหากซ้ำรอยที่ใช้เป็นซ้ำรอยที่ได้มาจากผู้ออกภาษามากกว่า ๑ คน หรือเป็นซ้ำรอยที่ได้มาจากผู้ออกภาษาคณะเดียว แต่ใช้ในการพูดโอกาสต่าง ๆ กัน แคเนียด โจนส์ จะใช้คำว่า "กลุ่มเสียงแปร (Diaphone)" แทนคำว่า "หน่วยเสียง" ในการวิเคราะห์ เขาให้คำจำกัดความกลุ่มเสียงแปรว่า เป็นกลุ่มของเสียงซึ่งประกอบด้วยเสียง ๆ หนึ่งที่ผู้พูดคนหนึ่งใช้ในคำพูดหนึ่ง และเสียงอื่น ๆ ซึ่งผู้พูดภาษาเดียวกันคนอื่น ๆ ใช้ในคำพูดเดียวกัน

a family of sounds consisting of the sound used by one speaker in a particular set of words (said in isolation) together with corresponding though different sounds used in them by other speakers of the same language. Such a family may be termed a "diaphone"^๒

^๑Ibid, P.10

^๒Ibid, P.195

แคเนียด โจนส์ ได้ยกตัวอย่างเสียงสระในคำ 'get' ว่าผู้พูดภาษาอังกฤษเปล่งเสียงสระดังกล่าวต่าง ๆ กัน ฐานที่เกิดของเสียงสระนี้อาจอยู่ที่ใดที่หนึ่งก็ได้ภายในบริเวณพื้นที่เรขาคณิตแสดงบริเวณนี้ (ดูภาพที่ ๓) เสียงสระต่าง ๆ ที่ปรากฏในบริเวณพื้นที่เรขาคณิตนี้ เป็นสมาชิกของกลุ่มเสียงแปรกลุ่มเดียวกัน

ภาพที่ ๓ แผนภูมิแสดงบริเวณฐานที่เกิดของสระ e ในคำ get
(คัดแปลงจาก แคเนียด โจนส์ หน้า ๑๕๕)

ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างหน่วยเสียงและกลุ่มเสียงแปรมี ๒ ประการ ประการแรก ได้แก่ วิธีการในการวิเคราะห์ ในการหาหน่วยเสียง แคเนียด โจนส์ ใช้หูเทียบเสียงเพื่อหาเสียงสำคัญ ซึ่งทำให้ความหมายของคำต่างกัน ส่วนในการหากกลุ่มเสียงแปร แคเนียด โจนส์ ใช้คำ ๆ หนึ่ง หรือคำชุดหนึ่ง เพื่อทดสอบว่ามีเสียงอะไรบางอย่างที่ผู้พูดภาษามากกว่าหนึ่งคนได้ออกเสียงคำ ๆ นั้น หรือคำชุดนั้น วิธีการนี้กำหนดคิใหญ่ที่คำเป็นหลัก

ข้อแตกต่างประการที่สอง ได้แก่ การที่ แคเนียด โจนส์ กำหนดว่า เสียง ๆ หนึ่ง อาจเป็นสมาชิกของกลุ่มเสียงแปรมากกว่าหนึ่งกลุ่มได้ แต่เสียง ๆ หนึ่งจะเป็นสมาชิกของหน่วยเสียงมากกว่าหนึ่งหน่วยเสียงได้ เฉพาะในกรณีพิเศษบางกรณีเท่านั้น

สำหรับการวิเคราะห์ขงมูลในการศึกษารังนี้ ในขั้นแรกผู้วิจัยได้วิเคราะห์ระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคนก่อน ซึ่งทำให้ทราบว่าในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคนมีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์เท่าใด และในแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์มีเสียงวรรณยุกต์ใดปรากฏขึ้นบ้าง การไร้หน่วยเสียงเป็นหน่วยหลักในการวิเคราะห์ขงมูลในขั้นนี้จึงเป็นไปตามที่ แคเนียด โจนส์ ได้เสนอไว้

ขั้นตอนที่สอง ผู้วิจัยนำระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคนภายในจุดเก็บข้อมูลเดียวกันมาเปรียบเทียบกัน ตามวิธีการของ แคนเน็ล โจนส์ ขั้นตอนนี้ต้องใช้กลุ่มเสียงแปรแทนหน่วยเสียง เนื่องด้วยข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากผู้ออกภาษาจำนวนมากกว่า ๑ คนขึ้นไป หากพิจารณาในแง่ของวิธีการวิเคราะห์ การใช้กลุ่มเสียงแปรมีความเหมาะสมอยู่มาก เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ใช้รายการคำของ วิลเลียม เจ เกดนี เป็นเครื่องมือในการวิจัย วิธีการดังกล่าวนี้ใช้รายการคำจุดเดียวกันเก็บข้อมูลจากผู้ออกภาษาทุก ๆ คน วิธีการนี้จึงซึ่กค่าเป็นหลัก ซึ่งตรงกับวิธีการของกลุ่มเสียงแปรที่ แคนเน็ล โจนส์ กำหนดให้ซึ่กค่าเป็นหลักเช่นกัน แต่ผู้วิจัยพบว่าในจุดเก็บข้อมูลแต่ละจุด คำบางคำไม่มีการแปรของเสียงวรรณยุกต์ ทำให้ไม่สามารถนำกลุ่มเสียงแปรมาใช้กับคำเหล่านี้ได้ ตัวอย่าง เช่น ในจุดเก็บข้อมูลที่ ๑ เสียงวรรณยุกต์ซึ่งปรากฏกับคำ ปู กา บาง ทาว นา งู เป็นต้น เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ เพียงเสียงเดียวในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคน ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้กลุ่มเสียงแปรในการ เสนอผลการวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ในจุดเก็บข้อมูลแต่ละจุดได้ ในการวิเคราะห์วรรณยุกต์ของผู้ออกภาษาทุกคนในจุดเก็บข้อมูลแต่ละจุด ผู้วิจัยจึงใช้หน่วยเสียงวรรณยุกต์เป็นหลัก ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างวิธีการวิเคราะห์ระบบเสียงของ แคนเน็ล โจนส์ และวิธีการที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาคำนี้ อยู่ที่ข้อจำกัดของคำว่า "ภาษา" สำหรับ แคนเน็ล โจนส์ ภาษา ได้แก่ ภาษาของคน ๆ เดียว ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วข้างต้น แต่สำหรับในการศึกษาคำนี้ ภาษา ได้แก่ ภาษาของผู้ออกภาษามากกว่าหนึ่งคนซึ่งมีภูมิลำเนาในหมู่บ้านเดียวกัน และมีระบบวรรณยุกต์ระบบเดียวกัน ด้วยวิธีการวิเคราะห์ที่ใช้ในการศึกษาคำนี้ หน่วยเสียงวรรณยุกต์หนึ่ง ๆ จึงอาจประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์เป็นจำนวนมากกว่าที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคณิตคนหนึ่ง เช่น ๖.๑ ในข้อมูลที่ได้จากระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔ นี้จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๑๐ เสียง แต่เสียงวรรณยุกต์ทั้ง ๑๐ เสียง ไม่ได้ปรากฏครบทุกเสียงในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคณิตคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม หน่วยเสียงวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงก็มีเสียงวรรณยุกต์เพียงเสียงเดียว ซึ่งปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคน โดยไม่มีการแปรของเสียงปรากฏขึ้นดังที่ได้อธิบายมาแล้ว

ขั้นตอนที่สาม เป็นการนำผลวิเคราะห์ของทุกจุดมาเปรียบเทียบกัน ในขั้นนี้สามารถใช้กลุ่มเสียงแปรในการ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ เพราะในข้อมูลที่เปรียบเทียบร่วมกันทั้งหมด มีการแปรของเสียงวรรณยุกต์ในคำทุกคำ แต่เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้ใช้กลุ่มเสียงแปรเป็นหลักในการวิเคราะห์ในขั้นตอนที่สอง ผู้วิจัยจึงไม่ได้ใช้กลุ่มเสียงแปรในขั้นตอนนี้ แต่ยังคงใช้หน่วยเสียงเป็นหลักในการเสนอผล

๒. การปรากฏของเสียง ๆ หนึ่งเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงมากกว่าหนึ่งหน่วยเสียง เบอนาร์ด บล็อก และแคเนียด โจนส์ ได้กล่าวถึงการปรากฏของเสียง ๆ หนึ่ง เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงมากกว่าหนึ่งหน่วยเสียง (Phonemic Overlapping) ว่ามี ๒ รูปแบบ คือ

๑. "Partial Overlapping" หมายถึง การที่เสียง ๆ หนึ่ง เมื่อปรากฏในบริบทหนึ่งเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงหนึ่ง และเมื่อปรากฏในอีกบริบทหนึ่งเป็นเสียงย่อยของอีกหน่วยเสียงหนึ่ง ตัวอย่างของ "Partial Overlapping" ที่แคเนียด โจนส์ ได้ให้ไว้ ได้แก่ กรณีของสระ 'o' และ 'œ' ในภาษาฝรั่งเศส ซึ่งถูกโดยชาวฝรั่งเศสที่อยู่ทางตอนเหนือของประเทศว่า หน่วยเสียง /o/ จะเป็นเสียง [o] ที่มีฐานที่เกิดอยู่บริเวณหลังสุด เมื่อปรากฏหน้าเสียง [r] แล้วตามด้วยเสียงพยัญชนะอื่น ๆ เช่น "porte" [pɔrt] จะเป็นเสียง [o']^๒ เมื่อปรากฏเฉพาะหน้าเสียง [r] ตามลำพัง เช่น "corps" [kɔ:r] และจะเป็นเสียง [o']^๓ เมื่อปรากฏในบริบทอื่น ๆ เช่น homme ('om) เป็นต้น ส่วนหน่วยเสียง /œ/ จะเป็นเสียง [œ'] เมื่อมีเสียง [r] นำหน้าหรือตามหลัง เช่น "heurte" [œrt] , refaire [rœfɛ:r] และจะเป็นเสียง [œ] เมื่อปรากฏในบริบทอื่น ๆ เช่น "jeune" [ʒœn] เป็นต้น จากการปรากฏเช่นนี้จะเกิดมี "Partial Overlapping" ขึ้น เนื่องด้วยเสียง [œ] และเสียง [o']

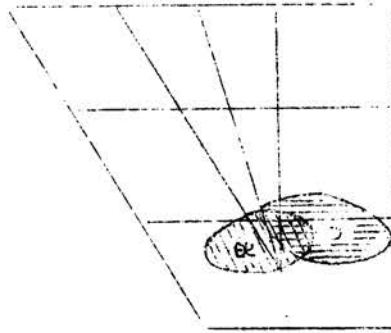

Bernard Bloch, "Phonemic Overlapping", in Phonological Theory: Evaluation and Current Practice, ed. Valerie Becker Makkai (New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1972) Pt.66-70

๒ > หมายถึง เสียง ๆ หนึ่งมีฐานที่เกิดอยู่บริเวณตอนไปทางหลัง

๓ < หมายถึง เสียง ๆ หนึ่งมีฐานที่เกิดอยู่บริเวณก่อนไปทางหน้า

มีฐานที่เกิดของเสียงอยู่ในบริเวณซ้อนกัน (ดูภาพที่ ๕) แต่เสียงจากฐานที่เกิดบริเวณซ้อนกันนี้ เมื่อปรากฏในบริบทต่างกันถึงตัวอย่างข้างต้น จะจัดเป็นเสียงย่อยของแต่ละหน่วยเสียง

ภาพที่ ๕ แสดงบริเวณเกิดเสียงสระ ๕ และ ๖ ในภาษาฝรั่งเศส
(คัดแปลงจาก แคนเนียด โจนส์ หน้า ๕๕)

๒. "Complete Overlapping" หมายถึง การที่เสียง ๆ หนึ่ง ในบริบทหนึ่ง เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงมากกว่าหนึ่งหน่วยเสียง

กรณีของ "Complete Overlapping" นี้ เบอนาร์ต บล็อก ไม่ยอมให้ ปรากฏในการวิเคราะห์ระบบเสียง โดยกล่าวว่า

Partial intersection, ..., can never lead to uncertainty in practice and may therefore be admitted in theory without violating sound phonemic method. The same cannot be said, however, of complete intersection. Examples are rare, and are always the result of an error in the analysis^๑

ส่วน แคนเนียด โจนส์ มีความเห็นว่า "Complete Overlapping" อาจปรากฏได้ในกรณีที่พิเศษบางกรณี เช่น กรณีที่เป็นเรื่องวิวัฒนาการของเสียง หรือเป็นหลักฐานที่ได้จากการเก็บภาษาดั้งเดิม ๆ แคนเนียด โจนส์ ได้ยกตัวอย่างเป็นภาษาสมมติ โดยให้เสียง [d] , [z] และ [dz] ของภาษาสมมติ มีการปรากฏดังนี้คือเสียง [d] และเสียง [z] ปรากฏเฉพาะหน้าสระ i, e, a, o ส่วนเสียง [dz] ปรากฏเฉพาะหน้าสระ u จากตัวอย่าง จะเห็นว่าเสียง [d] และเสียง [z] เป็นคนละหน่วยเสียงกัน เนื่องจากปรากฏในบริบทเดียวกัน ส่วนเสียง [dz] ที่ปรากฏในบริบทที่ต่างออกไปนั้น เป็นเสียงซึ่งอาจจะจัดให้เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียง /d / หรือ /z / หน่วยเสียงใดหน่วยเสียงหนึ่ง หรือจัดให้เป็นเสียงย่อยของทั้งสอง

^๑ Bernard Bloch, "Phonemic Overlapping," in Phonological theory : Evaluation and Current Practice, ed. Valerie Bakker Makkai. P.68

เสียง หึ่งนี้ขึ้นอยู่กับเหตุผลบางประการดังที่กล่าวแล้ว คือ อาจเป็นเรื่องวิวัฒนาการของเสียง ในกรณีที่ว่าพยางค์ [dzu] เดิมไม่ปรากฏในภาษานี้ จากการศึกษากาการวิวัฒนาการของเสียง ในภาษานี้ พบว่า เดิมภาษานี้มีการใช้พยางค์ [du] และพยางค์ [zu] เมื่อหมายถึงพยางค์ [dzu] ที่ปรากฏในภาษาสมัยปัจจุบัน ดังนั้นเสียง [dz] ที่ปรากฏในภาษาปัจจุบัน อาจเป็น เสียงย่อยของทั้งสองหน่วยเสียง คือ หน่วยเสียง /d / และ /z / ได้ เหตุผลอีกประการหนึ่ง ที่ แคนเนียด โจนส์ ให้ไว้ คือ หลักฐานที่ได้จากการศึกษาภาษาอื่น ๆ กล่าวคือ กรณีที่พยางค์ [dzu] ปรากฏในภาษามาตรฐาน แต่ในภาษาอื่น ๆ พยางค์ [dzu] บางคำ ออกเสียงเป็น [zu] และบางคำออกเสียงเป็น [du] ดังนั้นในกรณีนี้ จึงอาจตัดสินได้ว่า เสียง [dz] บางครั้งเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียง /d/ บางครั้งเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียง /z / โดย ยึดคำเป็นหลักในการตัดสิน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า เมื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้บอกภาษาแต่ละคนมีกรณีของ "Partial Overlapping" ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนหนึ่ง คือ ผู้บอกภาษาคนที่ ๘^๑ ซึ่งไม่เป็นปัญหาในการวิเคราะห์ข้อมูล เพราะเป็นกรณีที่ เบนาร์ค บลอค และ แคนเนียด โจนส์ เห็นพ้องกันว่าปรากฏ ได้ในภาษานอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่ามีกรณีของ "Complete Overlapping" ปรากฏขึ้นในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนหนึ่ง คือ ผู้บอกภาษา คนที่ ๗^๒ ในกรณีนี้ผู้วิจัยเห็นว่าเหตุผลเพียงพอที่จะอนุมานให้เกิดขึ้น เนื่องจากในระบบเสียง ของผู้บอกภาษาคนอื่น ๆ ในภาษานี้ เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำทดสอบ ๒ ชุด คือ กา ปู นา ชุดหนึ่ง กับ ซ่า ปาก นาค อีกชุดหนึ่ง จัดเป็นกนละหน่วยเสียงกัน ส่วนกรณีที่ มี Complete Overlapping ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาหลายคนนั้น ตรงกันกับกรณีของ กลุ่มเสียงแปร ซึ่ง แคนเนียด โจนส์ ได้กล่าวไว้ว่าก็มี Overlapping ปรากฏขึ้นมากทั้ง Complete Overlapping และ Partial Overlapping

^๑ คูเชิงอรทด หน้า ๑๑๕
^๒ คูเชิงอรทด หน้า ๘๗

เสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์

เสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดที่ปรากฏในข้อมูลในการศึกษารังนี้ แบ่งออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามสัญลักษณ์ได้ดังนี้

๑. กลุ่มเสียงวรรณยุกต์ระดับ

- ๑๑ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ เสียงวรรณยุกต์ต้นมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๑ ระดับเสียงจะคงที่จนจบพยางค์ : [L]
- ๒๒ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลางก่อนข้างต่ำระดับ เสียงวรรณยุกต์ต้นมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๒ ระดับเสียงจะคงที่จนจบพยางค์ : [1-]
- ๓๓ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลางระดับ เสียงวรรณยุกต์ต้นมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๓ ระดับเสียงจะคงที่จนจบพยางค์ : [1-]
- ๕๕ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์สูงระดับ เสียงวรรณยุกต์ต้นมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๕ ระดับเสียงจะคงที่จนจบพยางค์ : [1-]
- ๕๕? หมายถึง เสียงวรรณยุกต์สูงระดับเสียงกักที่เส้นเสียง เสียงวรรณยุกต์ต้นมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๕ ระดับเสียงจะคงที่ตลอดพยางค์ และจบลงด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง : [1²]

๒. กลุ่มเสียงวรรณยุกต์ระดับ-ขึ้น

- ๑๑๔? หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ-ขึ้น เสียงกักที่เส้นเสียง เสียงวรรณยุกต์ต้นมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๑ ระดับเสียงจะคงที่จนถึงประมาณกึ่งกลางของพยางค์ แล้วระดับเสียงจะสูงขึ้นจนถึงระดับ ๕ และจบลงด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง : [1²]
- ๑๑๔ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ-ขึ้น เสียงวรรณยุกต์ต้นมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๑ ระดับเสียงจะคงที่จนถึงประมาณกึ่งกลางของพยางค์ แล้วระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ ๕ : [1-]
- ๒๒๔ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลางก่อนข้างต่ำระดับ-ขึ้น เสียงวรรณยุกต์ต้นมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๒ ระดับเสียงจะคงที่จนถึงประมาณกึ่งกลางของพยางค์ แล้วระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ ๕ : [1-]

๓. กลุ่มเสียงวรรณยุกต์ระดับ-ตก

๔๔๑? หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กึ่งกลางก่อนข้างสูงระดับ-ตก-เสียงกึ่งที่เส้นเสียง เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๔ ระดับเสียงจะคงที่จนถึงประมาณกึ่งกลางของพยางค์ แล้วระดับเสียงจะตกลงจนถึงระดับ ๑ และจบลงด้วยเสียงกึ่งที่เส้นเสียง:

[๒๒]

๔๔๐ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กึ่งกลางก่อนข้างสูงระดับ-ตก เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๔ ระดับเสียงจะคงที่จนถึงประมาณกึ่งกลางของพยางค์ แล้วระดับเสียงจะตกลงจนจบพยางค์ที่ระดับ ๑ : [๒]

๔. กลุ่มเสียงวรรณยุกต์ขึ้น

๑๔ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ขึ้น เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๑ จากจุดเริ่มต้นระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ ๔ : [๒]

๓๔ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กึ่งกลาง-ขึ้น เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๓ จากจุดเริ่มต้นระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ ๔ : [๒]

๓๕? หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กึ่งกลาง-ขึ้น-เสียงกึ่งที่เส้นเสียง เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์ที่ระดับ ๓ จากจุดเริ่มต้นระดับเสียงจะสูงขึ้นจนถึงระดับ ๕ และจบลงด้วยเสียงกึ่งที่เส้นเสียง : [๒]

๔๕? หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กึ่งกลางก่อนข้างสูง-ขึ้น-เสียงกึ่งที่เส้นเสียง เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๔ จากจุดเริ่มต้นระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นจนถึงระดับ ๕ และจบลงด้วยเสียงกึ่งที่เส้นเสียง : [๒]

๕. กลุ่มเสียงวรรณยุกต์ขึ้น-ตก

๓๔๓ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กึ่งกลาง-ขึ้น-ตก-เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๓ จากจุดเริ่มต้นระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นจนถึงระดับ ๔ แล้วจึงตกเล็กน้อยในตอนท้ายของพยางค์ : [๒]

๓๔๑? หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กึ่งกลาง-ขึ้น-ตก-เสียงกึ่งที่เส้นเสียง เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ ๓ จากจุดเริ่มต้นระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นจนถึงระดับ ๔ ที่ประมาณกึ่งกลางของพยางค์ แล้วระดับเสียงจะตกลงจนถึงระดับ ๑ และจบลงด้วยเสียงกึ่งที่เส้นเสียง : [๒]

ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นภาคบุรีในจุดเก็บข้อมูลแต่ละจุด

จุดที่ ๑ บ้านปากแตร ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง ผู้บอกภาษาจำนวน ๔ คน
จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๔ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง [kaa ๓๓] "กา"

[ʔaa ๓๓] "อา"

[naa ๓๓] "นา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓

และจะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๒ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียง
ของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๑

	ผู้บอกภาษา				
ลักษณะพยางค์		๑ก	๑ข	๑ค	๑ง
พยางค์เป็น		๓๓	๓๓	๓๓	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑

ตัวอย่าง [khaa ๒๑] "ชา"

[paa ๒๑] "ป่า"

[baa ๒๑] "บ้า"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓)

ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๑ โดยจะปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๓ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๑

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา			
	๑ก	๑ข	๑ค	๑ง
พยางค์เป็น	๒๑	๒๑	๒๑	๒๑
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๑	๒๑	๒๑	๒๑
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๒๑	๒๑	๒๑	๒๑

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑?

- ตัวอย่าง [phi ๓๔๑?] "ผี"
- [khaaw ๓๔๑?] "ขาว"
- [paa ๓๔๑?] "ป่า"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑

- ตัวอย่าง [l-at ๓๔๑] "เด็ก"
- [mit ๓๔๑] "มีด"
- [naak ๓๔๑] "นาก"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๔)

ว.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับกัน ทั้งนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๔ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๑

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา			
	จก	จข	จค	จง
พยางค์เป็น	๓๔๑?	๓๔๑?	๓๔๑?	๓๔๑?
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๓๔๑	๓๔๑	๓๔๑	๓๔๑

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕?

ตัวอย่าง	[təhaaŋ	๓๕?	]"ข้าง"
	[liin	๓๕?	]"ลิน"
	[naa	๓๕?	]"น่า"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[nok	๕๕	]"นก"
	[pat	๕๕	]"พัก"
	[nap	๕๕	]"นับ"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสับหลักกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๖ ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๑

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	ผู้บอกภาษา			
	๑ก	๑ข	๑ค	๑ง
พยางค์เป็น	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔

ตัวอย่าง	[huu ๒๑๔]	"หู่"
	[khaa ๒๑๔]	"ชา"
	[hua ๒๑๔]	"หัว"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๖)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔ และจะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๖ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๑

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	ผู้บอกภาษา			
	๑ก	๑ข	๑ค	๑ง
พยางค์เป็น	๒๑๔	๒๑๔	๒๑๔	๒๑๔

จุดที่ ๓ บ้านเกาะ ตำบลจอมบึง อำเภอจอมบึง
จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

ผู้บอกภาษาจำนวน ๔ คน

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๓ มีเสียงวรรณยุกต์

๔ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔

ตัวอย่าง	[puu ๓๔]	"ปู่"
	[taa ๓๔]	"ตา"
	[daaw ๓๔]	"ดาว"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓

ตัวอย่าง	[kaa ๓๔๓]	"กา"
	[ʔaa ๓๔๓]	"อา"
	[waa ๓๔๓]	"วา"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง	[taa ๓๓]	"ตา"
	[baay ๓๓]	"บาง"
	[khaay ๓๓]	"คาง"

๔. เสียงวรรณยุกต์ ๓๒

ตัวอย่าง	[kaa ๓๒]	"กา"
	[daaw ๓๒]	"ดาว"
	[ʔuu ๓๒]	"งู"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๙)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ปรากฏแบบแปรอิสระกันในพยางค์เป็น ดังนี้

ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ก	เสียงวรรณยุกต์ ๓๔ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๓
ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ข	เสียงวรรณยุกต์ ๓๔ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓
ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ค	เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๒
ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ง	เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๒

ตารางที่ ๗ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียงของ
ผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๓

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา			
	๓ก	๓ข	๓ค	๓ง
พยางค์เป็น	๓๔, ๓๓	๓๔, ๓๔๓	๓๓, ๓๑	๓๓, ๓๒

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในขอมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๓ มีเสียงวรรณยุกต์

๕ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๒

ตัวอย่าง	[khaa ๓๒]	"ชา"
	[paak ๓๒]	"ปาก"
	[baat ๓๒]	"บาท"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๑

ตัวอย่าง	[nuu ๓๑]	"หนึ่ง"
	[haap ๓๑]	"หาบ"
	[hok ๓๑]	"หก"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๒๑

ตัวอย่าง	[sii ๒๑]	"สี่"
	[nuat ๒๑]	"หนวก"
	[?ok ๒๑]	"อก"

๔. เสียงวรรณยุกต์ ๒๒

ตัวอย่าง	[khaa ๒๒]	"ชา"
	[khaat ๒๒]	"ชาก"
	[?aap ๒๒]	"อาบ"

๕. เสียงวรรณยุกต์ ๑๑

ตัวอย่าง	[khat ๑๑]	"จัก"
	[pet ๑๑]	"เป็ด"
	[dat ๑๑]	"ดัก"

๖. การกระจายของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๘)

๖.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ๖.๒ ประกอบด้วยจำนวนเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๓๓, ๓๖ และ ๓๗ ๖.๒ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๓ เสียง ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๓๓ ๖.๒ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

ผู้บอกภาษาคคนที่ ๓๓ เสียงวรรณยุกต์ ๓๑ ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น โดยในพยางค์เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๑ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๑ และในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น เสียงวรรณยุกต์ ๓๑ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๑๑

ผู้บอกภาษาคคนที่ ๓๖ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ ๑๑ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ผู้บอกภาษาคคนที่ ๓๓ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ ๑๑ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ผู้บอกภาษาคคนที่ ๓๗ เสียงวรรณยุกต์ ๓๒ ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ ๒๑ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๔ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของ
ผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๓

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	๓ก	๓ข	๓ค	๓ง
	พยางค์เป็น	๓๑, ๒๑	๒๑, ๒๒	๒๑
พยางค์กึ่งสระเสียงยาว	๓๑	๒๑, ๒๒	๒๑	๓๒
พยางค์กึ่งสระเสียงสั้น	๓๑, ๑๑	๑๑	๑๑	๒๑, ๒๒

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๓ มีเสียงวรรณยุกต์

๔ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑

ตัวอย่าง [naŋ ๔๔๑] "นั่ง"
[phaa ๔๔๑] "ผ้า"
[tom ๔๔๑] "ต้ม"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑

ตัวอย่าง [lwat ๔๔๑] "เลือด"
[miit ๔๔๑] "มีด"
[naak ๔๔๑] "นาก"

เสียงวรรณยุกต์ ๓๒ ปรากฏแล้วครั้งหนึ่งในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคคนที่ ๓ โดย
ปรากฏใน ว.๑ (ดูหน้า ๔๕) เนื่องจากเสียงวรรณยุกต์นี้ปรากฏกับพยางค์เป็นทั้ง ๒ กรณี
จึงเป็นกรณีของ Complete Overlapping (ดูรายละเอียดเกี่ยวกับ Phonemic
Overlapping หน้า ๓๘)

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๕๑?

ตัวอย่าง	[phi	๕๑?]	"ฟี่"
	[paa	๕๑?]	"ป่า"
	[baa	๕๑?]	"บ้า"

๔. เสียงวรรณยุกต์ ๕๑

ตัวอย่าง	[luat	๕๑]	"เลือค"
	[miit	๕๑]	"มีถ"
	[naak	๕๑]	"นาก"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๘)

ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏแบบสับหลักกันในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาว

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ว.๓ ประกอบด้วยจำนวนเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนที่ ๓ก, ๓ค และ ๓ข ว.๓ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนที่ ๓ข ว.๓ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๓ เสียง ทั้งนี้

ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ก และ ๓ข เสียงวรรณยุกต์ ๕๑? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๑ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว

ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ค เสียงวรรณยุกต์ ๕๑? แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๕๑? ในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๑ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว

ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ค เสียงวรรณยุกต์ ๕๑? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๑ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียงของ
ผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๓

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	ตก	ตป	ตค	ตง
	พยางค์เป็น	๔๔?	๔๔?, ๔๕?	๔๕?
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๔๔	๔๔	๔๕	๔๕

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๓ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕?

ตัวอย่าง	[laa ^{๓๕}]	"ล้าง"
	[naa ^{๓๕}]	"มา"
	[khaa ^{๓๕}]	"คา"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[nok ^{๕๕}]	"นก"
	[pat ^{๕๕}]	"พัก"
	[nap ^{๕๕}]	"นับ"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๑๐)

ว.๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์
๒ เสียง ปรากฏแบบสลับหลักกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์
๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๑๐ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๓

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา			
	๓ก	๓ข	๓ค	๓ง
พยางค์เป็น	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๓ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๒๔

ตัวอย่าง	[phon ๓๒๔]	"นม"
	[maa ๓๒๔]	"หมา"
	[wii ๓๒๔]	"หิว"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๒๒๔

ตัวอย่าง	[huu ๒๒๔]	"หู"
	[khaa ๒๒๔]	"ขา"
	[hua ๒๒๔]	"หัว"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๑๑)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏเฉพาะ

ในพยางค์เป็น

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ว.๕ ประกอบด้วยจำนวนเสียง
วรรณยุกต์แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคคนที่ ๓ก
ว.๕ มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคคนที่ ๓ข , ๓ค และ ๓ง
ว.๕ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ก

เสียงวรรณยุกต์ ๒๒๔ ปรากฏเสียง
เกี้ยว

ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ข, ๓ค และ ๓ง

เสียงวรรณยุกต์ ๓๒๔ แปรอิสระกับ
เสียงวรรณยุกต์ ๒๒๔

ตารางที่ ๑๑ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของชุดที่ ๓

ลักษณะพยางค์	ผู้บอกภาษา			
	๓ก	๓ข	๓ค	๓ง
พยางค์เป็น	๓๒๔	๓๒๔, ๒๒๔	๓๒๔, ๒๒๔	๓๒๔, ๒๒๔

จุดที่ ๔ บ้านเจ็ดเสมียน ตำบลเจ็ดเสมียน อำเภอโพธาราม ผู้บอกภาษารจำนวน ๔ คน จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ *๓๓*

ตัวอย่าง	[taa ๓๓]	"ตา"
	[?aa ๓๓]	"อา"
	[thaa ๓๓]	"หา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๑๒)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ *๓๓* และจะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๑๒ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔

	ผู้บอกภาษา				
ลักษณะพยางค์		๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
พยางค์เป็น		๓๓	๓๓	๓๓	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๓ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๒๑

ตัวอย่าง	[khaa ๒๑]	"ข้า"
	[khaat ๒๑]	"ข้าค"
	[khat ๒๑]	"ข้าก"

ตารางที่ ๑๓ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของ
ผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔

ลักษณะพยางค์ ผู้ออกภาษา	ผู้ออกภาษา			
	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
พยางค์สั้น	๒๑	๒๑	๒๑, ๒๒	๒๑
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๑	๒๑	๒๑	๒๑
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๑๑	๒๑, ๑๑	๑๑	๒๑, ๑๑

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๑๐ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕?

ตัวอย่าง	[phiɪ ๕๕?]	"พี่"
	[kɔ:m ๕๕?]	"แกม"
	[ʔuan ๕๕?]	"อวน"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[lɔ:t ๕๕]	"เลือด"
	[niit ๕๕]	"นึ่ง"
	[naak ๕๕]	"นาก"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๑?

ตัวอย่าง	[phiɪ ๕๕๑?]	"พี่"
	[phaa ๕๕๑?]	"ผา"
	[kɔ:m ๕๕๑?]	"แกม"

๔. เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑
ตัวอย่าง	[luat	๔๔๑]	"เลือก"
	[miit	๔๔๑]	"มีก"
	[naak	๔๔๑]	"นาก"
๕. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑?
ตัวอย่าง	[phii	๓๔๑?]	"พี"
	[paa	๓๔๑?]	"ป่า"
	[:uan	๓๔๑?]	"อาน"
๖. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑
ตัวอย่าง	[luat	๓๔๑]	"เลือก"
	[miit	๓๔๑]	"มีก"
	[naak	๓๔๑]	"นาก"
๗. เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๓?
ตัวอย่าง	[phii	๔๕๓?]	"พี"
	[khaaw	๔๕๓?]	"ขาว"
	[tom	๔๕๓?]	"ตม"
๘. เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๓
ตัวอย่าง	[luat	๔๕๓]	"เลือก"
	[miit	๔๕๓]	"มีก"
	[naak	๔๕๓]	"นาก"
๙. เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒?
ตัวอย่าง	[wiŋ	๔๕๒?]	"วัง"
	[phaa	๔๕๒?]	"ผ้า"
	[baa	๔๕๒?]	"ป่า"
๑๐. เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒
ตัวอย่าง	[luat	๔๕๒]	"เลือก"
	[miit	๔๕๒]	"มีก"
	[naak	๔๕๒]	"นาก"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๑๔)

ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาว

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ว.๓ ประกอบด้วยจำนวนเสียงวรรณยุกต์ที่ แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนที่ ๔ก ว.๓ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๔ เสียง ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนที่ ๔ข, ๔ค และ ๔ง ว.๓ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

- ผู้บอกภาษาคนที่ ๔ก เสียงวรรณยุกต์ ๕๕? แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๕๕๑? ในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๕๕๑ ในพยางค์ตายสระเสียงยาว
- ผู้บอกภาษาคนที่ ๔ข เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๑? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๑ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว
- ผู้บอกภาษาคนที่ ๔ค เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๓? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๓ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว
- ผู้บอกภาษาคนที่ ๔ง เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๑๔ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔

ลักษณะพยางค์	ผู้บอกภาษา			
	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
พยางค์เป็น	๕๕1, ๕๕๑?	๓๕๑?	๕๕๓?	๕๕๒?
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๕๕, ๕๕๑	๓๕๑	๕๕๓	๕๕๒

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕?

ตัวอย่าง	[tɕhaaj	๓๕?]	"ช้าง"
	[liin	๓๕?]	"ดิน"
	[naa	๓๕?]	"น้ำ"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[nok	๕๕]	"นก"
	[pat	๕๕]	"พัก"
	[nap	๕๕]	"นับ"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๑๕)

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ว.๔ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับหลักกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๑๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา			
	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
พยางค์เป็น	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในชุดมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๔

ตัวอย่าง	[huu	๑๑๔]	"หู"
	[khaa	๑๑๔]	"ชา"
	[hua	๑๑๔]	"หัว"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔

ตัวอย่าง	[phon	๒๑๔]	"ผม"
	[naa	๒๑๔]	"หมา"
	[wii	๒๑๔]	"หิว"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๑๖)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง

ปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็น ดังนี้

ผู้ออกภาษาคนที่ ๔ก และ ๔ข เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๔ ปรากฏเสียงเดียว

ผู้ออกภาษาคนที่ ๔ค และ ๔ง เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔ ปรากฏเสียงเดียว

ตารางที่ ๑๖ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔

	ผู้ออกภาษา				
		๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
ลักษณะพยางค์					
พยางค์เป็น		๑๑๔	๑๑๔	๒๑๔	๒๑๔

จุดที่ ๔.๑ บ้านสร้อยฟ้า ตำบลคำแสด อำเภอโพธาราม ผู้บอกภาษาจำนวน ๒ คน
จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง	[taa ๓๓]	"ตา"
	[kaa ๓๓]	"กา"
	[naa ๓๓]	"นา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (คูตารางที่ ๑๗)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ และ
จะปรากฏ เฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๑๗ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียงของ
ผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑

	ผู้บอกภาษา	
ลักษณะพยางค์	๔.๑ก	๔.๑ข
พยางค์เป็น	๓๓	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๒

ตัวอย่าง	[khaa ๒๒]	"ชา"
	[khaat ๒๒]	"ชาด"
	[khat ๒๒]	"ชัค"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๑๘)

ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ โดยจะปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๑๘ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	๔.๑ก	๔.๑ข
พยางค์เป็น	๒๒	๒๒
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๒	๒๒
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๒๒	๒๒

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑?

ตัวอย่าง	[win	๓๔๑?]	"วิ่ง"
	[khaaw	๓๔๑?]	"ข้าว"
	[paa	๓๔๑?]	"ป่า"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๐

ตัวอย่าง	[laat	๓๔๐]	"เลือก"
	[mit	๓๔๐]	"ไม้"
	[naak	๓๔๐]	"นาก"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๑๕)

ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑ ๒ ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๑๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา	
	๔.๑ก	๔.๑ข
พยางค์เป็น	๓๔๑?	๓๔๑?
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๓๔๑	๓๔๑

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑ มีเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕?

ตัวอย่าง	[liin	๓๕?]	"ลิ้น"
	[naa	๓๕?]	"น่า"
	[maa	๓๕?]	"มา"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[lek	๕๕]	"เล็ก"
	[nok	๕๕]	"นก"
	[wat	๕๕]	"วัด"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๐)

ว.๔ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับหลักกัน ดังนั้น เสียงวรรณยุกต์ ๓๕? ปรากฏในพยางค์เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๒๐ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๔ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑

	ผู้บอกภาษา		
ลักษณะพยางค์		๔.๑ก	๔.๑ข
พยางค์เป็น		๓๕?	๓๕?
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น		๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑ มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๑๔

หัวอย่าง	[hua ๑๔]	"หัว"
	[maan ๑๔]	"หมา"
	[huun ๑๔]	"หู"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๑)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๑๔ และจะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๒๑ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑

	ผู้บอกภาษา		
ลักษณะพยางค์		๔.๑ก	๔.๑ข
พยางค์เป็น		๑๔	๑๔

จุดที่ ๔.๑ บัญชีโพธาราม คำบอกผู้พูดที่ อาเภอโพธาราม ผู้บอกภาษาจำนวน ๒ คน
จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง [kaa ๓๓] "กา"

[ɿaa ๓๓] "อา"

[naa ๓๓] "นา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๒)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ และ
จะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๒๒ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียงของ
ผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑

	ผู้บอกภาษา		
ลักษณะพยางค์		๔.๑ก	๔.๑ข
	พยางค์เป็น	๓๓	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๒๒

ตัวอย่าง [kai ๒๒] "ไก"

[paa ๒๒] "ป่า"

[baa ๒๒] "บา"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๒๑

- ตัวอย่าง [khaa ๒๑] "ชา"
- [khaat ๒๑] "ชาค"
- [khat ๒๑] "ชัค"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๓)

๑.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ๑.๒ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

ผู้บอกภาษาคนที่ ๔.๒ก : เสียงวรรณยุกต์ ๒๒ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ในพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น

ผู้บอกภาษาคนที่ ๔.๒ข : เสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๒๓ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๑.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๒

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	๔.๒ก	๔.๒ข
พยางค์เป็น	๒๑, ๒๑	๒๑
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๒๑, ๒๑	๒๑
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๒๑, ๒๑	๒๒

๓. ทวนเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (๑.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

๑.๓ ในข้อยู่อัตที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๒ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๕๒2

ตัวอย่าง	[phaa ๕๒2?]	"ผ่า"
	[kaaam ๕๒2?]	"แกม"
	[?uan ๕๒2?]	"อวน"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๒

ตัวอย่าง	[luat ๕๒]	"เลือด"
	[miit ๕๒]	"มีค"
	[naak ๕๒]	"นาก"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (คูตารางที่ ๒๔)

ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสับหลักกัน ดังนั้น เสียงวรรณยุกต์ ๕๒2 ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๒ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๒๔ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๒

	ผู้บอกภาษา		
		๔.๒ก	๔.๒ข
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		๕๒2?	๕๒2?
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว		๕๒	๕๒

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖ มีเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕?

ตัวอย่าง	[naa ๓๕?]	"น่า"
	[liin ๓๕?]	"ลีน"
	[naa ๓๕?]	"นา"

๑๖. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕
ตัวอย่าง	[lək ๕๕]	"เล็ก"
	[nok ๕๕]	"นก"
	[wət ๕๕]	"วัด"

๑๗. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๕)

๑.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับหลักกัน ทั้งนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕ ? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๒๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๑.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๒

	ผู้บอกภาษา		
ลักษณะพยางค์		๔.๒ก	๔.๒ข
	พยางค์เป็น	๓๕?	๓๕?
	พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕

๑๘. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (๑.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

๑.๕ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๒ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๕

ตัวอย่าง	[naa ๒๑๕]	"มา"
	[huu ๒๑๕]	"หู่"
	[hua ๒๑๕]	"หั่ว"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (คูตารางที่ ๒๒)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔ และจะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

การวางที่ ๒๒ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๒

ผู้บอกภาษา		
ลักษณะพยางค์	๔.๒ก	๔.๒ข
พยางค์เป็น	๒๑๔	๒๑๔

จุดที่ ๔.๓ บ้านบางแพ ตำบลบางแพ อำเภอบางแพ ผู้บอกภาษาจำนวน ๒ คน
 จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๓ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง	[kaa ๓๓]	"กา"
	[naa ๓๓]	"นา"
	[waa ๓๓]	"วา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๗)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ และ
 จะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๒๗ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียง
 ของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๓

	ผู้บอกภาษา	๔.๓ก	๔.๓ข
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		๓๓	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๓ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑

ตัวอย่าง	[khaa ๒๑]	"ชา"
	[khaat ๒๑]	"ชาค"
	[khat ๒๑]	"จัค"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๘)

ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๑ โดยจะปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๒๘ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๓

ลักษณะพยางค์	ผู้บอกภาษา	
	๔.๓ก	๔.๓ข
พยางค์เป็น	๒๑	๒๑
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๑	๒๑
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๒๑	๒๑

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๓ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒ ?

ตัวอย่าง	[paɔ ๔๕๒ ?]	"ป่า"
	[phaɔ ๔๕๒ ?]	"ผ้า"
	[khaaw ๔๕๒ ?]	"ข้าว"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๓

ตัวอย่าง	[naak ๔๕๓]	"นาก"
	[lwat ๔๕๓]	"เลือด"
	[mit ๔๕๓]	"มีด"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๔)

ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสับหลักกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๕๕? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๒๔ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๓

	ผู้บอกภาษา		
ลักษณะพยางค์		๔.๓ก	๔.๓ข
พยางค์เป็น		๕๕๒?	๕๕๒?
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว		๕๕๒	๕๕๒

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๓ มีเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๘?

ตัวอย่าง	[naa ๓๘?]	"นา"
	[naa ๓๘?]	"มา"
	[liin ๓๘?]	"ลิน"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[lek ๕๕]	"เล็ก"
	[not ๕๕]	"บด"
	[wat ๕๕]	"วัต"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๐)

ว.๔ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสับหลักกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๘? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๓๐ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๔ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๓

ผู้ออกภาษา	๔.๓ก	๔.๓ข
ลักษณะพยางค์		
พยางค์เป็น	๓๕ ^๒	๓๕ ^๒
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๓ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔

ตัวอย่าง [naa ๒๑๔] "หมา"

[khaa ๒๑๔] "ขา"

[huu ๒๑๔] "หู"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๑)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔

และจะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๓๑ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๓

ผู้ออกภาษา	๔.๓ก	๔.๓ข
ลักษณะพยางค์		
พยางค์เป็น	๒๑๔	๒๑๔

จุดที่ ๔.๔ บ้านคลองมะขาม ตำบลท่าชุมพล อำเภอโพธาราม ผู้บอกภาษาจำนวน ๒ คน จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๔ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ *๓๓*

ตัวอย่าง	[taa ๓๓]	"ตา"
	[daaw ๓๓]	"ดาว"
	[naa ๓๓]	"นา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๒)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ *๓๓*

และจะปรากฏเฉพาะในสียงก็เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๓๒ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียง
ของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔

	ผู้บอกภาษา	๔.๔ก	๔.๔ข
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		<i>๓๓</i>	<i>๓๓</i>

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ *๒๒*

ตัวอย่าง	[khaa ๒๒]	"ข้า"
	[khaat ๒๒]	"ข้าค"
	[khat ๒๒]	"ข้าค"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๓)

๑.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ โดยจะปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๓๓ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๑.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔

ลักษณะพยางค์	ผู้บอกภาษา	
	๔.๔ก	๔.๔ข
พยางค์เป็น	๒๒	๒๒
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๒	๒๒
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๒๒	๒๒

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (๑.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

๑.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑?

ตัวอย่าง	[khaaw	๓๔๑?	]"ข้าว"
	[baa	๓๔๑?	]"ป่า"
	[pae	๓๔๑?	]"ป่า"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑

ตัวอย่าง	[naak	๓๔๑	]"นาก"
	[niit	๓๔๑	]"นึ่ง"
	[luuk	๓๔๑	]"ลูก"

๗. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๔)

๗.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับหลักกัน ทั้งนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑ ๒ ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๓๔ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๗.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔

	ผู้บอกภาษา	๔.๔ก	๔.๔ข
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		๓๔๑ ๒	๓๔๑ ๒
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว		๓๔๑	๓๔๑

๘. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (๗.๔)

๘. ก. เสียงวรรณยุกต์

๗.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔ มีเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔?

ตัวอย่าง [naa ๓๔?] "น่า"

[naa ๓๔ ๒] "นา"

[liin ๓๔?] "ลิ้น"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง [wat ๕๕] "วัต"

[not ๕๕] "นอท"

[lek ๕๕] "เล็ก"

๗. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๕)

๗.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับหลักกัน ทั้งนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๓๔ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๔ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔

	ผู้ออกภาษา	๔.๔ก	๔.๔ข
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		๓๕?	๓๕?
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น		๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๑๔

หัวอย่าง	[maɔ ๑๔]	"หมา"
	[huu ๑๔]	"หู"
	[hua ๑๔]	"หัว"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๖)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๑๔ และ
จะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๓๖ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔

	ผู้ออกภาษา	๔.๔ก	๔.๔ข
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		๑๔	๑๔

จุดที่ ๔.๖ บ้านหัวโพ ตำบลหัวโพ อำเภอบางแพ
จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

ผู้บอกภาษาจำนวน ๒ คน

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง	[kaa ๓๓]	"กา"
	[ʔaa ๓๓]	"อา"
	[naa ๓๓]	"นา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๗)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ และ
จะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๓๗ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียง
ของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖

	ผู้บอกภาษา	๔.๖ก	๔.๖ข
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		๓๓	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๒

ตัวอย่าง	[khaa ๒๒]	"ชา"
	[khaat ๒๒]	"ชาก"
	[khat ๒๒]	"ชัก"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๘)

๑.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ โดยจะปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๓๘ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๑.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖

ลักษณะพยางค์	๔.๖ก	๔.๖ข
พยางค์เป็น	๒๒	๒๒
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๒	๒๒
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๒๒	๒๒

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (๑.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

๑.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖ มีเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑?

ตัวอย่าง	[phi	๓๔๑?]	"ฟี่"
	[pa	๓๔๑?]	"ป๊า"
	[pha	๓๔๑?]	"ผ่า"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑

ตัวอย่าง	[naak	๓๔๑]	"นาก"
	[niit	๓๔๑]	"นึค"
	[leat	๓๔๑]	"เลือก"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๙)

๑.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสับทล็กกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๓๙ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖

	ผู้ออกภาษา	๔.๖ก	๔.๖ข
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		๓๔๑ ?	๓๔๑ ?
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว		๓๔๑	๓๔๑

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔ ?

ตัวอย่าง	[naa ๓๔ ?]	"น่า"
	[maə ๓๔ ?]	"มา"
	[tɕaəŋ ๓๔ ?]	"ช้าง"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[mot ๕๕]	"มด"
	[nap ๕๕]	"นับ"
	[lek ๕๕]	"เล็ก"

จ. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๔๐)

ว.๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์
๒ เสียง ปรากฏแบบสลับสัปดาห์กัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียง
วรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๔๐ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา	
	๔.๖ก	๔.๖ข
พยางค์เป็น	๓๕?	๓๕?
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๔๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔

ตัวอย่าง	[phom ๒๑๔]	"นม"
	[khaa ๒๑๔]	"ชา"
	[hua ๒๑๔]	"หัว"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๔๐)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔
และจะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็น เท่านั้น

ตารางที่ ๔๑ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๖

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา	
	๔.๖ก	๔.๖ข
พยางค์เป็น	๒๑๔	๒๑๔

จุดที่ ๔.๗ บ้านสระสวาท ตำบลเจดีย์หัก อำเภอเมือง ผู้บอกภาษาจำนวน ๒ คน
จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๗ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง [kaɔ ๓๓] "กา"

[?aɔ ๓๓] "อา"

[naɔ ๓๓] "นา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (กฎตารางที่ ๔๒)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓

และจะปรากฏเฉพาะในรยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๔๒ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียง
ของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๗

	ผู้บอกภาษา	๔.๗ก	๔.๗ข
ลักษณะรยางค์			
รยางค์เป็น		๓๓	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๗ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๒

ตัวอย่าง [sii ๒๒] "สี"

[paak ๒๒] "ปาก"

[sip ๒๒] "สีบ"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๔๓)

ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ โดยจะปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๔๓ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๗

ผู้บอกภาษา	๔.๗ก	๔.๗ข
ลักษณะพยางค์		
พยางค์เป็น	๒๒	๒๒
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๒	๒๒
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๒๒	๒๒

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลได้จากผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๗ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑?

ตัวอย่าง	[phɔɔ ๓๔๑?]	"พอ"
	[phaɔ ๓๔๑?]	"ผา"
	[hɔɔm ๓๔๑?]	"แกม"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑

ตัวอย่าง	[naak ๓๔๑]	"นาก"
	[laət ๓๔๑]	"เลือด"
	[mit ๓๔๑]	"มีต"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๔๔)

ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับหลักกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๔๔ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๗

	ผู้ออกภาษา	๔.๗ก	๔.๗ข
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		๓๔๑ ๒	๓๔๑ ๒
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว		๓๔๑	๓๔๑

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๗ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕ ๒

ตัวอย่าง	[ทววท]	๓๕ ๒]	"น้อง"
	[ต๕aa๓]	๓๕ ๒]	"ช่าง"
	[naa]	๓๕ ๒]	"น้ำ"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[nok]	๕๕]	"นก"
	[wat]	๕๕]	"วัด"
	[lok]	๕๕]	"เล็ก"

จ. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๔๕)

ว.๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ปรากฏแบบสลับหลักกัน ทั้งนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕ ๒ ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๔๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๔ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๗

ผู้ออกภาษา	๔.๗ก	๔.๗ข
ลักษณะพยางค์		
พยางค์เป็น	๓๕ 2	๓๕ 2
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๗ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๑๔

ตัวอย่าง	[phom ๑๔]	"ผม"
	[khaa ๑๔]	"ขา"
	[naa ๑๔]	"หมา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๔๖)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๑๔

และจะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๔๖ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๗

ผู้ออกภาษา	๔.๗ก	๔.๗ข
ลักษณะพยางค์		
พยางค์เป็น	๑๔	๑๔

จุดที่ ๔.๔ บ้านบางป่าใน ตำบลบางป่าใน อำเภอเมือง ผู้บอกภาษาจำนวน ๒ คน
 จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๓ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔

ตัวอย่าง	[kaa	๓๔]	"กา"
	[ʔaa	๓๔]	"อา"
	[naa	๓๔]	"นา"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓

ตัวอย่าง	[taa	๓๔๓]	"ทา"
	[baay	๓๔๓]	"บาย"
	[waa	๓๔๓]	"วา"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง	[kaa	๓๓]	"กา"
	[daaw	๓๓]	"ดาว"
	[naa	๓๓]	"นา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๔๗)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ปรากฏแบบแปรอิสระกันในสองคำเป็น ดังนี้

ผู้บอกภาษาคำที่ ๔.๔ก เสียงวรรณยุกต์ ๓๔ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ผู้บอกภาษาคำที่ ๔.๔ข เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตารางที่ ๔๗ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียง
 ของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔

	ผู้บอกภาษา	
	๔.๔ก	๔.๔ข
ลักษณะพยางค์		
พยางค์เป็น	๓๔, ๓๓	๓๔๓, ๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๘ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๒

ตัวอย่าง [khaa ๒๒] "ชา"

[khaɔt ๒๒] "ชาก"

[khat ๒๒] "ชัค"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๔๘)

ว.๒ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๒

โดยจะปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๔๘ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๘

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา	
	๔.๘ก	๔.๘ข
พยางค์เป็น	๒๒	๒๒
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๒	๒๒
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๒๒	๒๒

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๘ มีเสียงวรรณยุกต์

๔ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑?

ตัวอย่าง [phaɔ ๔๔๑ ?] "ผ่า"

[haɔ ๔๔๑ ?] "ห้า"

[mɔɔ ๔๔๑ ?] "แม่"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑

ตัวอย่าง	[luat ๔๔๑]	"เลือก"
	[mit ๔๔๑]	"มีก"
	[naak ๔๔๑]	"นาก"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑?

ตัวอย่าง	[phaa ๔๔๑?]	"ผ้า"
	[paa ๔๔๑?]	"ป่า"
	[phii ๔๔๑?]	"ผี"

๔. เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑

ตัวอย่าง	[luat ๔๔๑]	"เลือก"
	[mit ๔๔๑]	"มีก"
	[naak ๔๔๑]	"นาก"

๖. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๔๕)

๖.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ปรากฏแบบสลับกัน ดังนี้

ผู้ออกภาษาคนที่ ๔.๕ก เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑? ปรากฏในพยางค์เป็น
เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระ
เสียงยาว

ผู้ออกภาษาคนที่ ๔.๕ข เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑? ปรากฏในพยางค์เป็น
เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระ
เสียงยาว

ตารางที่ ๔๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๖.๓ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของรูปที่ ๔.๕

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา ๔.๕ ก	๔.๕ ข
พยางค์เป็น	๔๔๑?	๔๔๑?
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๔๔๑	๔๔๑

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕?

ตัวอย่าง	[naa	๓๕?]]	"ม่า"
	[liin	๓๕?]]	"ลีน"
	[naa	๓๕?]]	"นา"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[wat	๕๕]	"วัต"
	[lek	๕๕]	"เล็ก"
	[not	๕๕]	"นค"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕๐)

ว.๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ปรากฏแบบสับหลักกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๕๐ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔

	ผู้ออกภาษา	๔.๔ก	๔.๔ข
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		๓๕?	๓๕?
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น		๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๕.๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๓ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๔๒๓
ตัวอย่าง	[naa	๔๒๓]	"หมา"
	[huu	๔๒๓]	"หู่"
	[hua	๔๒๓]	"หั่ว"
๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๒๔
ตัวอย่าง	[phon	๓๒๔]	"ผม"
	[khaa	๓๒๔]	"ขา"
	[wii	๓๒๔]	"หิว"
๓. เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔
ตัวอย่าง	[naa	๒๑๔]	"หมา"
	[phon	๒๑๔]	"ผม"
	[huu	๒๑๔]	"หู่"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕๑)

๑.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ๑.๕ ประกอบด้วยจำนวนเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๔.๕๓ ๑.๕ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๔.๕๒ มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง ดังนี้

ผู้ออกภาษาคนที่ ๔.๕๓ เสียงวรรณยุกต์ ๔๒๓ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔

ผู้ออกภาษาคนที่ ๔.๕๒ เสียงวรรณยุกต์ ๓๒๔ ปรากฏเสียงเดียว

ตารางที่ ๕๑ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๑.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๕

	ผู้ออกภาษา	๔.๕๓	๔.๕๒
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น		๔๒๓, ๒๑๔	๓๒๔

จุดที่ ๔.๕ บ้านสี่ห้อง คำบดสี่ห้อง ถ้าถอดออกเป็นสระกลอน ผู้บอกภาษาจำนวน ๒ คน

จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๔ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๕ มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง	[kaa ๓๓]	"กา"
	[2aa ๓๓]	"อา"
	[naa ๓๓]	"นา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕๖)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ และจะปรากฏเฉพาะในช่องทางเป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๕๖ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๕

	ผู้ออกภาษา	๔.๕ก	๔.๕ข
ลักษณะช่องทาง			
ช่องทางเป็น		๓๓	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๕ มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๒

ตัวอย่าง	[khaa ๒๒]	"ชา"
	[khaat ๒๒]	"ชาด"
	[khat ๒๒]	"ชั"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕๓)

ว.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒ โดยจะปรากฏทั้งในสขางก่เป็น พยางค์ทาบสระเสียงยาว และพยางค์ทาบสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๕๓ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๕

ผู้ออกภาษา	๔.๕ก	๔.๕ข
ลักษณะพยางค์		
พยางค์เป็น	๒๒	๒๒
พยางค์ทาบสระเสียงยาว	๒๒	๒๒
พยางค์ทาบสระเสียงสั้น	๒๒	๒๒

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๕ มีเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒?

ตัวอย่าง	[phaa ๔๕๒?]	"น่า"
	[naɔj ๔๕๒?]	"นั่ง"
	[hæm ๔๕๒?]	"แกม"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒

ตัวอย่าง	[phaa ๔๕๒]	"น่า"
	[næ- ๔๕๒]	"แน"
	[phiɪ ๔๕๒]	"พี"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕๔)

ว.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับที่ต่างกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒ ปรากฏในพยางค์ทาบสระเสียงยาว

ตารางที่ ๕๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๔.๙

	ผู้ออกภาษา	๔.๙ก	๔.๙ข
ลักษณะทางก			
พยางค์เป็น		๕๕๒ ๒	๕๕๒ ๒
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว		๕๕๒	๕๕๒

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ใบข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๙ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕?

ตัวอย่าง	[naa	๓๕?]	"น่า"
	[maa	๓๕?]	"มา"
	[liin	๓๕?]	"ลิน"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[not	๕๕]	"นค"
	[nok	๕๕]	"นค"
	[nap	๕๕]	"นป"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕๕)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ปรากฏแบบสลับที่กัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๕๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๕.๕

ผู้ออกภาษา	๕.๕ก	๕.๕ข
ลักษณะขย้างก		
ขย้างกเป็น	๓๕ ?	๓๕ ?
ขย้างกตายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในอรรถที่ได้จากผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๕.๕ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔

ตัวอย่าง	[naa ๒๑๔]	"หมา"
	[hua ๒๑๔]	"หัว"
	[khaa ๒๑๔]	"ขา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕๖)

ว.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔
และจะปรากฏเฉพาะในขย้างกเป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๕๖ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๕.๕

ผู้ออกภาษา	๕.๕ก	๕.๕ข
ลักษณะขย้างก		
ขย้างกเป็น	๒๑๔	๒๑๔

จุดที่ ๒ ย้ายพยางค์ คำยัดตรงกลาง อักษรปากทอ ผู้บอกภาษาจำนวน ๓ คน
จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๓ คน ของจุดที่ ๒ มีเสียงวรรณยุกต์

๑ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง [tad ๓๓] "ตา"

[ʔad ๓๓] "อา"

[nad ๓๓] "นา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕๖)

ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓

และจะปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ตารางที่ ๕๖ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียง
ของผู้บอกภาษาทั้ง ๓ คน ของจุดที่ ๒

	ผู้บอกภาษา		
กักอยู่ระหว่างก	๒ก	๒ข	๒ค
พยางค์เป็น	๓๓	๓๓	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๓ คน ของจุดที่ ๒ มีเสียงวรรณยุกต์

๔ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๖

ตัวอย่าง [khaa ๓๖] "ชา"

[khaat ๓๖] "ชาก"

[baat ๓๖] "ปาก"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๒๑		
ตัวอย่าง	[paː ๒๑]	"ป่า"
	[paːk ๒๑]	"ปาก"
	[pat ๒๑]	"ปัก"
๓. เสียงวรรณยุกต์ ๒๒		
ตัวอย่าง	[nɯŋ ๒๒]	"หนึ่ง"
	[haːp ๒๒]	"หาบ"
	[hɔk ๒๒]	"ตก"
๔. เสียงวรรณยุกต์ ๑๑		
ตัวอย่าง	[nok ๑๑]	"นก"
	[pat ๑๑]	"พัด"
	[nap ๑๑]	"นับ"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕๕)

๑.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏทั้งในพยางค์เป็นพยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ๑.๒ ประกอบด้วยจำนวนเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนที่ ๒ก ๑.๒ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๓ เสียง ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนที่ ๒ข และ ๒ค ๑.๒ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ทั้งนี้

ผู้บอกภาษาคนที่ ๒ก เสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ปรากฏในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น โดยในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ ๒๒ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ และในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น เสียงวรรณยุกต์ ๒๒ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๑

ผู้ออกภาษาคนที่ ๒๖ และ ๒๗ เสียงวรรณยุกต์ ๒๖ ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ ๑๑ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๕๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๓ คน ของจุดที่ ๒

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา		
	๒๖	๒๗	๒๘
พยางค์เป็น	๒๖, ๓๖	๒๑	๒๑
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๒๖, ๓๖	๒๑	๒๑
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๒๖, ๒๑	๑๑	๑๑

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๓ คน ของจุดที่ ๒ มีเสียงวรรณยุกต์

๔ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๖?

คำอย่าง	[phiɪ	๔๕๖?]	"พี่"
	[daaŋ	๔๕๖?]	"ตาย"
	[baŋ	๔๕๖?]	"บ้า"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๖

คำอย่าง	[lwaɪ	๔๕๖]	"เลือด"
	[mit	๔๕๖]	"มีด"
	[naak	๔๕๖]	"นาก"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๓๑?2

ตัวอย่าง	[phiɪ ๓๑?]	"พี่"
	[ton ๓๑?]	"คน"
	[baɐ ๓๑?]	"บา"

๔. เสียงวรรณยุกต์ ๓๑

ตัวอย่าง	[lat ๓๑]	"เลือด"
	[nit ๓๑]	"นึค"
	[na:k ๓๑]	"นาก"

๕. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๕๕)

๖.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับกัน ดังนี้

ผู้ออกภาษาคนที่ ๒ก เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒? ปรากฏในพยางค์ เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒ ปรากฏใน พยางค์ท้ายสระเสียงยาว

ผู้ออกภาษาคนที่ ๒ข และ ๒ค เสียงวรรณยุกต์ ๓๑?2 ปรากฏในพยางค์ เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๓๑ ปรากฏใน พยางค์ท้ายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๕๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๖.๓ ในระบบเสียง ของผู้ออกภาษาทั้ง ๓ คน ของจุดที่ ๔

	ผู้ออกภาษา			
		๒ก	๒ข	๒ค
ลักษณะพยางค์				
พยางค์เป็น		๔๕๒?	๓๑?	๓๑?
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว		๔๕๒	๓๑	๓๑

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อพูดที่ได้จากผู้ออกภาษา ๓ คน ของจุดที่ ๒ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕?

ตัวอย่าง	[la-n̩ ๓๕?]	"ล้าง"
	[na-n̩ ๓๕?]	"มา"
	[lha-n̩ ๓๕?]	"กา"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[lek ๕๕]	"เด็ก"
	[not ๕๕]	"มด"
	[wat ๕๕]	"วัด"

๒. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๐)

ว.๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ปรากฏแบบสับหลักกัน ดังนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕? ปรากฏในทิศทางเป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในทิศทางกลับเสียงขึ้น

ตารางที่ ๒๐ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๓ คน ของจุดที่ ๒

	ผู้ออกภาษา	๒ก	๒ข	๒ค
สับหลักแบบ				
ทิศทางเป็น		๓๕?	๓๕?	๓๕?
ทิศทางกลับเสียงขึ้น		๕๕	๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในข้อพูดที่ได้จากผู้ออกภาษา ๓ คน ของจุดที่ ๒ มีเสียงวรรณยุกต์

๓ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๒๘

ตัวอย่าง	[huu	๓๒๘]	"หู่"
	[khaa	๓๒๘]	"ชา"
	[hua	๓๒๘]	"หั่ว"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๑๘

ตัวอย่าง	[phaa	๑๘]	"ผม"
	[naa	๑๘]	"ผา"
	[wii	๑๘]	"ห่า"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๘

ตัวอย่าง	[huu	๑๑๘]	"หู่"
	[khaa	๑๑๘]	"ชา"
	[hua	๑๑๘]	"หั่ว"

๗. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๑)

๗.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน มีเสียงวรรณยุกต์ ๖ เสียง ปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็น ดังนี้

ผู้บอกภาษาคนที่ ๒ก	เสียงวรรณยุกต์ ๓๒๘	ปรากฏเสียงเดียว
ผู้บอกภาษาคนที่ ๒ข	เสียงวรรณยุกต์ ๑๘	ปรากฏเสียงเดียว
ผู้บอกภาษาคนที่ ๒ค	เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๘	ปรากฏเสียงเดียว

ตารางที่ ๒๑ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๗.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๓ คน ของจุดที่ ๒

ผู้บอกภาษา	๒ก	๒ข	๒ค
ลักษณะพยางค์			
พยางค์เป็น	๓๒๘	๑๘	๑๑๘

จุดที่ ๗ บ้านจอมประทัด ตำบลจอมประทัด อำเภอวัดเพลง ผู้บอกภาษารวม ๔ คน
จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๑ (๑.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

๑.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๗ มีเสียงวรรณยุกต์

๓ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง	[puu ๓๓]	"ปู"
	[baa ๓๓]	"บาง"
	[khaa๓]	"กาง"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓

ตัวอย่าง	[kaa ๓๔๓]	"กา"
	[?aa ๓๔๓]	"อา"
	[thaa ๓๔๓]	"ทา"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๒๔

ตัวอย่าง	[taa ๒๔]	"ทา"
	[daaw ๒๔]	"ดาว"
	[kaa ๒๔]	"กา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๒)

๑.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏเฉพาะ
ในทิศทางนี้เป็นเท่านั้น

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ๑.๑ ประกอบด้วยจำนวนเสียง
วรรณยุกต์แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๑ก และ ๑ค
๑.๑ มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๑ข และ ๑ง ๑.๑ ประกอบ
ด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

ผู้บอกภาษากคนที่ ๗ก

เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓ ปรากฏเสียงเดียว

ผู้บอกภาษากคนที่ ๗ข

เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓ ในพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกัก ไม่มีก้อง ไม่มีกลุ่มลม เสียงกัก เสียงคแทรก ไม่มีก้อง ไม่มีกลุ่มลม เสียงกัก ก้อง และเสียงกัก ที่เส้นเสียง (พยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้น กลุ่มที่ ๑) เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ปรากฏตามลำดับ ในพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น ๆ (พยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒)

ผู้บอกภาษากคนที่ ๗ค

เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ปรากฏเสียงเดียว

ผู้บอกภาษากคนที่ ๗ง

เสียงวรรณยุกต์ ๒๔ ปรากฏในพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกัก ไม่มีก้อง ไม่มีกลุ่มลม เสียงกักเสียงคแทรก ไม่มีก้อง ไม่มีกลุ่มลม เสียงกัก ก้อง และเสียงกักที่เส้นเสียง (พยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๑) เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ปรากฏตามลำดับในพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น ๆ (พยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒)

ตารางที่ ๒๒ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๗

ลักษณะพยางค์	ผู้บอกภาษา			
	๗ก	๗ข	๗ค	๗ง
พยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๑	๓๔๓	๓๓, ๓๔๓	๓๓	๒๔
พยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒	๓๔๓	๓๓	๓๓	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๙ มีเสียงวรรณยุกต์

๓ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๒๑

ตัวอย่าง	[baɪ	๒๑]	"บ้า"
	[baɪt	๒๑]	"บ้าด"
	[baɪt	๒๑]	"บ๊ิตร"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๒๒

ตัวอย่าง	[daɪ	๒๒]	"ตา"
	[daɪp	๒๒]	"ตาว"
	[daɪt	๒๒]	"ติ๊"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๑๑

ตัวอย่าง	[sɪp	๑๑]	"สี"
	[pɛt	๑๑]	"เป็ด"
	[ʔɔk	๑๑]	"อก"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๓)

ว.๒ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ว.๒ ประกอบด้วยจำนวนเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันเป็น ๓ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๑ก ว.๒ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๑ข ว.๒ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๓ เสียง ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๑ค และ ๑ง ว.๒ มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง ดังนี้

- ผู้ออกภาษาคนที่ ๑ก เสียงวรรณยุกต์ ๒๖ ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น โดยในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ ๒๖ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๑
- ผู้ออกภาษาคนที่ ๑ข เสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ ๒๖ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๑๑ ในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น
- ผู้ออกภาษาคนที่ ๑ค เสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น
- ผู้ออกภาษาคนที่ ๑ง เสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๒๓ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๑

ผู้ออกภาษา	๑ก	๑ข	๑ค	๑ง
ทุกสระพยางค์				
พยางค์เป็น	๒๑, ๒๖	๒๑	๒๑	๒๑
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๑, ๒๖	๒๑	๒๑	๒๑
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๒๖	๒๒, ๑๑	๒๑	๒๒

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๑ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๑?

ตัวอย่าง	[phiɪ	๕๕๑ ?]	"ผี"
	[khaaw	๕๕๑ ?]	"ขาว"
	[daaɯ	๕๕๑ ?]	"กาย"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๑

ตัวอย่าง	[luat	๕๕๑]	"เลือด"
	[mit	๕๕๑]	"มีด"
	[naak	๕๕๑]	"นาก"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒?

ตัวอย่าง	[wiŋ	๕๕๒ ?]	"วัง"
	[paɯ	๕๕๒ ?]	"ป่า"
	[?uan	๕๕๒ ?]	"วน"

๔. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒

ตัวอย่าง	[luat	๕๕๒]	"เลือด"
	[mit	๕๕๒]	"มีด"
	[naak	๕๕๒]	"นาก"

๕. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๑?

ตัวอย่าง	[naŋ	๓๕๑ ?]	"นั่ง"
	[phaɯ	๓๕๑ ?]	"ผา"
	[baɯ	๓๕๑ ?]	"ป่า"

๖. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๑

ตัวอย่าง	[luat	๓๕๑]	"เลือด"
	[mit	๓๕๑]	"มีด"
	[naak	๓๕๑]	"นาก"

๗. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๔)

๗.๓ ในระบบเสียงของภูมิภาคภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ปรากฏแบบสลับกัน ดังนี้

- ผู้บอกภาษาคนที่ ๗ก เสียงวรรณยุกต์ ๕๑ ปรากฏในพยางค์ เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๑ ปรากฏใน พยางค์ตายสระเสียงยาว
- ผู้บอกภาษาคนที่ ๗ข เสียงวรรณยุกต์ ๕๒ ปรากฏในพยางค์ เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๒ ปรากฏใน พยางค์ตายสระเสียงยาว
- ผู้บอกภาษาคนที่ ๗ค และ ๗ง เสียงวรรณยุกต์ ๓๑ ปรากฏในพยางค์ เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๓๑ ปรากฏใน พยางค์ตายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๒๘ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียง ของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๗

ลักษณะพยางค์	ผู้บอกภาษา			
	๗ก	๗ข	๗ค	๗ง
พยางค์เป็น	๕๑ ?	๕๒ ?	๓๑ ?	๓๑ ?
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๕๑	๕๒	๓๑	๓๑

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๗ มีเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕ ?

ตัวอย่าง	[liin	๓๕ ?]	"ลิ้น"
	[naa	๓๕ ?]	"น่า"
	[naa	๓๕ ?]	"น่า"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕
- ตัวอย่าง [nok ๕๕] "นกก"
  - [pat ๕๕] "พัก"
  - [nap ๕๕] "น้าย"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๕)

๑.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับกัน ทั้งนี้ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕.๒ ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๒๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๑.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๗

ลักษณะพยางค์	ผู้บอกภาษา			
	๗ก	๗ข	๗ค	๗ง
พยางค์เป็น	๓๕.๒	๓๕.๒	๓๕.๒	๓๕.๒
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (๑.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

๑.๕ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๗ มีเสียงวรรณยุกต์

๓ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔

- ตัวอย่าง [huu ๒๑๔] "หู่"
- [lhaa ๒๑๔] "ฮา"
- [hua ๒๑๔] "หั่ว"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๒๕

- ตัวอย่าง [naa ๓๒๕] "หมา"
- [wii ๓๒๕] "หวี"
- [phom ๓๒๕] "ผม"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๘

ตัวอย่าง [lhaa ๑๑๘] "ฮา"

[ma ๑๑๘] "มา"

[pha ๑๑๘] "ผา"

๔. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๖)

๖.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียงปรากฏเฉพาะในขงกัเป็น ดังนี้

ผู้ออกภาษาคนที่ ๑ก และ ๑ข เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๘ ปรากฏเสียงเดียว

ผู้ออกภาษาคนที่ ๑ค เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๘ ปรากฏเสียงเดียว

ผู้ออกภาษาคนที่ ๑ง เสียงวรรณยุกต์ ๓๑๘ ปรากฏเสียงเดียว

ตารางที่ ๒๖ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๖.๕ ในระบบเสียงของผู้ภาษาทั้ง ๔ คน ของวูกที่ ๑

	ผู้ออกภาษา	๑ก	๑ข	๑ค	๑ง
ลักษณะขงกั					
ขงกัเป็น		๒๑๘	๑๑๘	๑๑๘	๓๑๘

จุดที่ ๘ บ้านห้วยนิ่มสี่ ตำบลอ่างทองใน อำเภอเมือง ผู้บอกภาษาจำนวน ๔ คน จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง

๑. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (๑.๑)

ก. เสียงวรรณยุกต์

๑.๑ ในข้อมูลที่ได้จากผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๘ มีเสียงวรรณยุกต์

๔ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๓

ตัวอย่าง	[kaan ๓๓]	"กา"
	[ʔaan ๓๓]	"อา"
	[waan ๓๓]	"วา"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓

ตัวอย่าง	[taan ๓๔๓]	"ทา"
	[daaw ๓๔๓]	"ดาว"
	[kaan ๓๔๓]	"กา"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕

ตัวอย่าง	[puu ๓๕]	"ปู"
	[baay ๓๕]	"บาย"
	[daaw ๓๕]	"ดาว"

๔. เสียงวรรณยุกต์ ๓๖

ตัวอย่าง	[thaa ๓๖]	"ทา"
	[naa ๓๖]	"นา"
	[khaay ๓๖]	"กา"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๙)

๑.๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ๑.๑ ประกอบด้วยจำนวนเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนที่ ๕ก, ๕ข และ ๕ง ๑.๑ มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนที่ ๕ค ๑.๑ ประกอบด้วย

เสียงวรรณยุกต์ ๔ เสียง ดังนี้

ผู้ออกภาษาที่ ๔๓, ๔๗ และ ๔๘

ผู้ออกภาษาที่ ๔๑

เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ปราบกฎเสียง
เกี้ยว

เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓ แปรอิสระกับ
เสียงวรรณยุกต์ ๓๔ ในพยางค์เป็น
ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกัก
ไม่ก้อง ไม่มีกลุ่มลม เสียงกักเสียด
แทรก ไม่ก้อง ไม่มีกลุ่มลม เสียงกัก
ก้อง และเสียงกักที่เส้นเสียง
เอียงคัง เป็นที่มีเสียงพยัญชนะต้น
กลุ่มที่ ๑) เสียงวรรณยุกต์ ๓๓
แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๖ ใน
พยางค์เป็นที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็น
เสียงพยัญชนะอื่นนอกจากเสียง
พยัญชนะข้างต้น (พยางค์เป็นที่มี
เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒)

ตารางที่ ๒๘ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔

ผู้ออกภาษา	ผู้ออกภาษา			
	๔๓	๔๗	๔๑	๔๘
ลักษณะพยางค์				
พยางค์เป็นที่มีเสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๑	๓๓	๓๓	๓๔๓, ๓๔	๓๓
พยางค์เป็นที่มีเสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒	๓๓	๓๓	๓๓, ๓๖	๓๓

๒. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (ว.๒)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๒ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๗๒		
ตัวอย่าง	[lhan ๗๒]	"ชา"
	[lhaat ๗๒]	"ชาด"
	[khat ๗๒]	"ชัก"
๒. เสียงวรรณยุกต์ ๒๑		
ตัวอย่าง	[nuŋ ๒๑]	"หนึ่ง"
	[haap ๒๑]	"หาบ"
	[?aap ๒๑]	"อาบ"
๓. เสียงวรรณยุกต์ ๒๒		
ตัวอย่าง	[sii ๒๒]	"สี่"
	[nuat ๒๒]	"หนวก"
	[taak ๒๒]	"ตาก"
๔. เสียงวรรณยุกต์ ๑๑		
ตัวอย่าง	[khat ๑๑]	"ชัก"
	[pat ๑๑]	"ปัก"
	[?ok ๑๑]	"อก"

๑. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๘)

๑.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาแต่ละคน ๑.๒ ประกอบด้วยจำนวนเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนที่ ๘๓ ๑.๒ มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคนที่ ๘๗, ๘๓ และ ๘๘ ๑.๒ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ทั้งนี้

ผู้บอกภาษาคนที่ ๘๓ เสียงวรรณยุกต์ ๗๒ ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ท้ายสระเสียงยาว และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ผู้ออกภาษาคนที่ ๔๗ และ ๔๘ เสียงวรรณยุกต์ ๒๖ ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ ๑๑ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ผู้ออกภาษาคนที่ ๔๙ เสียงวรรณยุกต์ ๒๖ ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ ๑๑ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๒๘ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔

ลักษณะพยางค์	ผู้ออกภาษา			
	๔๗	๔๘	๔๙	๕๐
พยางค์เป็น	๓๖	๒๒	๒๒	๒๖
พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๓๖	๑๒	๒๖	๒๖
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๓๖	๑๑	๑๑	๑๑

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๓ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๔ เป็นเสียงวรรณยุกต์

๔ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๖?

ตัวอย่าง	[phiɪ ๕๕๖?]	"พี่"
	[khaew ๕๕๖?]	"ข้าว"
	[pan ๕๕๖?]	"ปาน"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒
ตัวอย่าง	[luat	๕๕๒]	"เลือก"
	[mit	๕๕๒]	"มีค"
	[naak	๕๕๒]	"นาก"
๓. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒ ?
ตัวอย่าง	[wiŋ	๕๕๒ ?]	"วิ่ง"
	[kəm	๕๕๒ ?]	"ค้ม"
	[baa	๕๕๒ ?]	"บา"
๔. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒
ตัวอย่าง	[luat	๕๕๒]	"เลือก"
	[mit	๕๕๒]	"มีค"
	[naak	๕๕๒]	"นาก"
๕. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒ ?
ตัวอย่าง	[naŋ	๕๕๒ ?]	"แง"
	[phaa	๕๕๒ ?]	"ผา"
	[baa	๕๕๒ ?]	"บา"
๖. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒
ตัวอย่าง	[luat	๕๕๒]	"เลือก"
	[mit	๕๕๒]	"มีค"
	[naak	๕๕๒]	"นาก"
๗. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒
ตัวอย่าง	[phii	๕๕๒]	"ฟี่"
	[tom	๕๕๒]	"ทม"
	[daaŋ	๕๕๒]	"กาย"
๘. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕
ตัวอย่าง	[luat	๕๕]	"เลือก"
	[mit	๕๕]	"มีค"
	[naak	๕๕]	"นาก"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๒๘)

ว.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาว

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ว.๓ ประกอบด้วยจำนวนเสียงวรรณยุกต์ที่ แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคคนที่ ๔ก และ ๔ค ว.๓ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคคนที่ ๔ข และ ๔ค ว.๓ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๓ เสียง ดังนี้

ผู้ออกภาษาคคนที่ ๔ก เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๖? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๖ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว

ผู้ออกภาษาคคนที่ ๔ข เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๖? ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๖ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ในพยางค์ตายสระเสียงยาว

ผู้ออกภาษาคคนที่ ๔ค เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๖ ปรากฏในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๖ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว

ผู้ออกภาษาคคนที่ ๔ง เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๖ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ในพยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕๖ ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว

ตารางที่ ๒๕ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ในระบบเสียง
ของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔

ลักษณะปรากฏ	ผู้ออกภาษา			
	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
พยางค์เต็ม	๕๕๒๒	๓๕๒๒	๕๕๒	๕๕๒๒, ๕๕๒
พยางค์ฐานสระเสียงยาว	๕๕๒	๓๕๒, ๕๕	๕๕๒	๕๕๒

ข้อสังเกต

ในการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งเก็บครั้งแรกจากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๔ ผู้วิจัยพบว่า
ในบรรดาคำพยางค์เดี่ยว ทั้งเป็น ว.๓ ในข้อมูลของผู้ออกภาษาคณะที่ ๔ก, ๔ข และ ๔ค นั้น
ในข้อมูลของผู้ออกภาษาคณะที่ ๔ง บางคำมีเสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒ ได้แก่ "ที" "นึ่ง" "วิ่ง" และ
บางคำมีเสียงวรรณยุกต์ ๕๕๒ ได้แก่ "ข้าว" "บ้า" "ป่า" ปรากฏว่าไม่มีหนทางใดที่จะรวมเสียง
วรรณยุกต์ทั้งสองเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกันได้ จำเป็นต้องสรุปให้เสียงวรรณยุกต์ทั้งสอง
ดังกล่าวเป็นคนละหน่วยเสียงกัน และจากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนั้น ทำให้ระบบวรรณยุกต์ของ
ผู้ออกภาษาคณะที่ ๔ง ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ หน่วยเสียง ซึ่งแตกต่างจากระบบของ
ผู้ออกภาษาอื่น ๆ ในจุดที่ ๔ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง และแตกต่าง
จากระบบของผู้ออกภาษาอื่น ๆ ในการที่วิเคราะห์ในลักษณะเดียวกันอีกครั้ง ผู้วิจัยจึงได้ไป
เก็บข้อมูลจากผู้ออกภาษาคณะที่ ๔ง อีกครั้งหนึ่ง เพื่อตรวจสอบการปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ ๒
เสียง ที่กล่าวถึงข้างต้น พบว่า มีการปรากฏแบบแปรอิสระกันในคำบางคำ เช่น "ข้าว" "แกม"
"บ้า" เป็นต้น จากข้อมูลที่เก็บได้จากการเก็บข้อมูลครั้งหลังนี้ ผู้วิจัยจึงได้ตัดสินใจให้เสียงวรรณยุกต์
ทั้ง ๒ เสียง เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน ดังนั้นวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นราชบุรีจึงมี
เฉพาะระบบที่มีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง อย่างไรก็ตามชื่อหน่วยเสียงที่กล่าวถึงในบรรดา

คำที่ปรากฏกับ ๑.๓ บางคำ เช่น "พ่อ" "แม่" "พี่" "น้อง" "น้อง" "นึ่ง" จะเปลี่ยนวรรณยุกต์ ๔๕๒ ๑ เท่านั้น และคำบางคำ เช่น "เขี้ยว" "เขี้ยว" "หอย" "งอย" จะมีเสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒ เท่านั้น จากการสอบถามผู้ออกภาษาคนที่ ๔๖ เกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์ของคำเหล่านี้ พบว่า คำที่ใช้บ่อย ๆ จะมีเสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒? ส่วนคำที่เบากว่าใช้จะมีเสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒? นอกจากนี้ ผู้ออกภาษาและชาวบ้านใกล้เคียงว่าลักษณะดังกล่าวนี้ปรากฏในการใช้ภาษาไทยถิ่นราชบุรีของชาวบ้านละแวกนั้น ๆ บางคนเฝ้าบริเวณด้วยเช่นกัน

๔. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (๑.๔)

ก. เสียงวรรณยุกต์

๑.๔ ในข้อมูลที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๓ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๓๕?

ตัวอย่าง	[tphaŋ ๓๕?]	"ข้าง"
	[liin ๓๕?]	"ดิน"
	[naa ๓๕?]	"นา"

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๘?

ตัวอย่าง	[laaŋ ๑๑๘?]	"ข้าง"
	[naa ๑๑๘?]	"นา"
	[khaa ๑๑๘?]	"กา"

๓. เสียงวรรณยุกต์ ๕๕

ตัวอย่าง	[nok ๕๕]	"นก"
	[pat ๕๕]	"พัด"
	[nap ๕๕]	"นับ"

ข. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๓๐)

๑.๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์

๒ เสียง ปรากฏแบบสลับหลักกัน ดังนี้

ผู้ออกภาษาคนที่ ๘ก, ๘ข และ ๘ง เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๖ ปรากฏใน พยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ผู้ออกภาษาคนที่ ๘ข เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๘๖ ปรากฏใน พยางค์เป็น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ตารางที่ ๑๐ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔

ผู้ออกภาษา	๘ก	๘ข	๘ค	๘ง
ลักษณะพยางค์				
พยางค์เป็น	๓๕๖	๓๕๖	๑๑๘๖	๓๕๖
พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

๕. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕)

ก. เสียงวรรณยุกต์

ว.๕ ในระดัของที่ได้จากผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๔ มีเสียงวรรณยุกต์

๓ เสียง ดังนี้

๑. เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๘

หัวขาง	[huu	๑๑๘]	"ฮู"
	[khaa	๑๑๘]	"ซา"
	[hua	๑๑๘]	"หัว"

เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏแล้วครั้งหนึ่งในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๘ข โดยปรากฏใน ว.๓ (ดูหน้า ๑๑๓) เนื่องจากเสียงวรรณยุกต์นี้ปรากฏกับพยางค์ท้ายสระเสียงยาวใน ว.๓ แต่ปรากฏกับพยางค์ท้ายสระเสียงสั้นใน ว.๔ จึงเป็นกรณีของ Partial Overlapping (ดูรายละเอียดเกี่ยวกับ Phonemic Overlapping หน้า ๓๓)

๒. เสียงวรรณยุกต์ ๓๒๔
ตัวอย่าง	[phon ๓๒๔]	"ผม"
	[ma ๓๒๔]	"หมา"
	[wi ๓๒๔]	"หิว"
๓. เสียงวรรณยุกต์ ๔๑
ตัวอย่าง	[phon ๔๑]	"ผม"
	[ma ๔๑]	"หมา"
	[wi ๔๑]	"หิว"

๒. การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ (ดูตารางที่ ๑๑)

๑.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคน มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านี้

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคน ๑.๕ ประกอบด้วยจำนวนเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันเป็น ๒ ประเภท กล่าวคือ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๔ก, ๔ข และ ๔ค ๑.๕ มีเสียงวรรณยุกต์ ๑ เสียง ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๔ง ๑.๕ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ดังนี้

ผู้ออกภาษาคนที่ ๔ก	เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๔ ปรากฏเสียงเดียว
ผู้ออกภาษาคนที่ ๔ข และ ๔ค	เสียงวรรณยุกต์ ๓๒๔ ปรากฏเสียงเดียว
ผู้ออกภาษาคนที่ ๔ง	เสียงวรรณยุกต์ ๓๒๔ แปรผันระดับกับเสียงวรรณยุกต์ ๔๑

ตารางที่ ๑๑ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ๑.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔

	ผู้ ออก ภาษา	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
ลักษณะพยางค์					
พยางค์เป็น		๑๑๔	๓๒๔	๓๒๔	๓๒๔, ๔๑

สรุป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นราชบุรีที่ปรากฏในระดับคำของผู้ออกภาษา ๓๕ คน จากจุดเก็บข้อมูล ๑๔ จุด ผู้วิจัยพบว่าผู้ออกภาษาทุกคน มีระบบวรรณยุกต์ ๑ ระบบร่วมกัน คือ ระบบที่มีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียง แต่ในระบับวรรณยุกต์ที่เห็นอกกันมีความแตกต่างกันบ้างในเรื่องของเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นสมาชิกของหน่วยเสียง ซึ่งอาจสรุปได้ ดังนี้

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ (ว.๑) (ดูตารางที่ ๑๒)

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๓๕ คน ว.๑ ปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏใน ว.๑ นี้ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔ และเสียงวรรณยุกต์ ๓๖ เสียงวรรณยุกต์เหล่านี้มีรูปแบบการปรากฏทั้งแบบปรากฏตามลำพัง แบบแปรอิสระกัน และแบบสัมผัสกัน โดยสรุปได้ดังนี้

รูปแบบการปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ใน ว.๑ ที่ปรากฏตามลำพังนั้น เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ มีอัตราการปรากฏสูงมากที่สุด คือ มีผู้ใช้เสียงวรรณยุกต์นี้ถึง ๒๕ คน ได้แก่ ผู้ออกภาษาคนที่ ๑ก, ๑ข, ๑ค, ๑ง, ๔ก, ๔ข, ๔ค, ๔ง, ๕.๑ก, ๕.๑ข, ๕.๑ค, ๕.๑ง, ๕.๒ข, ๕.๓ก, ๕.๓ข, ๕.๔ก, ๕.๔ข, ๕.๕ก, ๕.๕ข, ๕.๕ค, ๕.๕ง, ๖ก, ๖ข, ๖ค, ๗ก, ๗ข, ๗ค และ ๗ง จะเห็นว่าพื้นที่วางการไว้เสียงวรรณยุกต์นี้กระจายอยู่เกือบทุกจุดเก็บข้อมูล

เสียงวรรณยุกต์อ้อเสียงที่ปรากฏตามลำพัง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓ ซึ่งปรากฏในอัตราน้อยมาก คือ ปรากฏเฉพาะในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๗ก เท่านั้น

สำหรับรูปแบบการปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ใน ว.๑ ที่ปรากฏแปรอิสระกันนั้น เสียงวรรณยุกต์หนึ่งในสองเสียง มักเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ เสียงวรรณยุกต์นี้ปรากฏแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ ทั้งนี้คือ ในจุดที่ ๓ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๓ก และแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๖ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๓ค และ ๓ง ในจุดที่ ๕.๕ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๕.๕ก และแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๕.๕ง ในจุดที่ ๗ เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๔๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๗ข และแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๕ ในระบบเสียง

ตารางที่ ๑๒ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๓๘ คน ของทุกจุดเก็บข้อมูล

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	ผู้ออกภาษา												
	๑ก	๑ข	๑ค	๑ง	๓ก	๓ข	๓ค	๓ง	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง	
พยางค์เป็น	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๔, ๓๗	๓๔, ๓๘	๓๓, ๓๖	๓๓, ๓๖	๓๓	๓๓	๓๓	๓๗	

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	ผู้ออกภาษา												
	๔.๑ก	๔.๑ข	๔.๒ก	๔.๒ข	๔.๓ก	๔.๓ข	๔.๔ก	๔.๔ข	๔.๖ก	๔.๖ข	๔.๗ก	๔.๗ข	
พยางค์เป็น	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	ผู้ออกภาษา												
	๔.๘ก	๔.๘ข	๔.๘ค	๔.๘ง	๖ก	๖ข	๖ค	๖ง	๗ก	๗ข	๗ค	๗ง	
พยางค์เป็น	๓๔, ๓๗	๓๔, ๓๗	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	๓๔, ๓๗	๓๓	๓๓	๓๓	๓๓	

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	ผู้ออกภาษา		
	๗ข	๗ง	๘ก
พยางค์เป็นที่มีเสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๑	๓๔, ๓๗	๒๔	๓๔, ๓๘
พยางค์เป็นที่มีเสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒	๓๓	๓๓	๓๖, ๓๗

ของผู้ออกภาษาคู่มือที่ ๗ ส่วนผู้ออกภาษาคู่มือที่ ๓๗ เสียงวรรณยุกต์ ๑๑ ๓๘ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๘๓

นอกจากนั้นแล้วใน ๖.๑ ยังมีรูปแบบการปรากฏของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสับหลักด้วย คือเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็น ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีกลุ่มลม เสียงกัก เสียงคแทรก ไม่ก้อง ไม่มีกลุ่มลม เสียงกักก้อง และเสียงกักที่เสี้ยนเสียง (เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๑) แยกต่างจากเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็น ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงพยัญชนะอื่น นอกจากที่กล่าวถึงข้างต้น (เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒)

รูปแบบการปรากฏของเสียงวรรณยุกต์แบบสับหลักกันในภาษาไทยถิ่นราชบุรี มีปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษามารคนของจุดที่ ๗ และจุดที่ ๘ เท่านั้น (ดูตารางที่ ๗๒)

เบน ฟ้าสว่าง เกกว่าการแจกแจงของเสียงวรรณยุกต์แบบสับหลักใน ๖.๑ ที่กล่าวถึงข้างต้น ปรากฏอย่างชัดเจนในระบบเสียงวรรณยุกต์ของผู้ออกภาษาคู่มือที่ ๗ และ ๓๗ แต่ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคู่มือที่ ๑๖ นั้น เนื่องจากเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ปรากฏทั้งในพยางค์เป็นที่มีเสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๑ และในพยางค์เป็นที่มีเสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒ อาจเป็นไปได้ว่าตามความเป็นจริงแล้ว ผู้ออกภาษาคู่มือที่ใช้เสียงวรรณยุกต์ ๓๘๓ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ในพยางค์เป็นที่มีเสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒ แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้ออกภาษาไม่ได้ใช้เสียงวรรณยุกต์ ๓๘๓ ในพยางค์เป็นที่มีเสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒ โดยบังเอิญเท่านั้น ผลของการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ ในกรณีของผู้ออกภาษาคู่มือที่ ๑๖ จึงอาจตีความได้ว่าการปรากฏของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบแปรอิสระ หรือแบบสับหลักกันได้

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ (๑,๒) (ดูตารางที่ ๗๓)

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๓๕ คน ๖.๒ ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏใน ๖.๒ ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑ เสียงวรรณยุกต์ ๒๒ เสียงวรรณยุกต์ ๓๒ หรือ ๓๑ และเสียงวรรณยุกต์ ๑๑ เสียงวรรณยุกต์ เหล่านี้มีรูปแบบการปรากฏทั้งแบบปรากฏตามลำพัง แบบสับหลักกัน และแบบแปรอิสระกัน

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๒๐ คน เสียงวรรณยุกต์บางเสียงของ ๖.๒ จะมีสัทลักษณะเหมือนกันทั้งที่อยู่ในพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๗ คน ก็คือ ผู้ออกภาษาคู่มือที่ ๑ก, ๑ข, ๑ค, ๑ง, ๑ดก, ๑ดข และ ๑ค เสียงวรรณยุกต์ ๓๒ ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา

ตารางที่ ๑๓ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๓๘ คน ของทุกจุดเก็บข้อมูล

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	๑ก	๑ข	๑ค	๑ง	๓ก	๓ข	๓ค	๓ง	๕ก	๕ข	๕ค	๕ง
พยางค์เป็น	๒๑	๒๑	๒๐	๒๑	๓๑,๒๑	๒๑,๒๒	๒๑	๓๕	๒๑	๒๑	๒๑,๒๕	๒๑
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๒๑	๒๑	๒๑	๒๑	๓๑	๒๑,๒๒	๒๑	๓๒	๒๑	๒๑	๒๑	๒๑
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๒๑	๒๑	๒๑	๒๑	๓๑,๑๑	๑๑	๑๑	๒๑,๒๒	๑๑	๒๑,๑๑	๑๑	๒๑,๑๑

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	๔.๑ก	๔.๑ข	๔.๒ก	๔.๒ข	๔.๓ก	๔.๓ข	๔.๔ก	๔.๔ข	๔.๖ก	๔.๖ข	๔.๗ก	๔.๗ข
พยางค์เป็น	๒๕	๒๕	๒๕,๒๑	๒๑	๒๑	๒๑	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๒๕	๒๕	๒๕,๒๑	๒๑	๒๑	๒๑	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๒๕	๒๕	๒๕,๒๑	๒๑	๒๑	๒๑	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	๕.๔ก	๕.๔ข	๕.๕ก	๕.๕ข	๖ก	๖ข	๖ค	๖ค	๖ข	๖ค	๖ง
พยางค์เป็น	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕,๓๒	๒๑	๒๑	๒๑,๒๕	๒๑	๒๑	๒๕
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕,๓๒	๒๑	๒๑	๒๑,๒๕	๒๑	๒๑	๒๕
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕,๒๑	๑๑	๑๑	๒๕	๒๑,๑๑	๒๑	๒๕

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	๘ก	๘ข	๘ค	๘ง
พยางค์เป็น	๓๕	๒๕	๒๕	๒๑
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๓๕	๒๕	๒๕	๒๑
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๓๕	๑๑	๑๑	๑๑

๑๓ คน คือ ผู้บอกภาษากคนที่ ๔.๑ก, ๔.๑ข, ๔.๔ก, ๔.๔ข, ๔.๖ก, ๔.๖ข, ๔.๗ก, ๔.๗ข, ๔.๘ก, ๔.๘ข, ๔.๙ก, ๔.๙ข และ ๗ และเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษากคนที่ ๔.๖ก

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษากคนอื่น ๆ ว.๒ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์อย่างน้อย ๒ เสียง ซึ่งปรากฏแบบสับสีกกัน โดยเสียงวรรณยุกต์เสียงหนึ่งปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาว และเสียงวรรณยุกต์อีกเสียงหนึ่งปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้น ทั้งนี้ อาจมีเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง แปรอิสระกันในพยางค์แต่ละประเภทได้

สำหรับเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาว นั้น เสียงวรรณยุกต์ที่มีรูปแบบการปรากฏตามลำดับ ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๑๖ คน คือ ผู้บอกภาษากคนที่ ๑ก, ๑ข, ๑ค, ๑ง, ๓ก, ๔ก, ๕ข, ๕ง, ๕.๒ข, ๕.๓ก, ๕.๓ข, ๖ข, ๖ค, ๗ข, ๗ค และ ๘ เสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๑๕ คน คือ ผู้บอกภาษากคนที่ ๔.๑ก, ๔.๑ข, ๔.๔ก, ๔.๔ข, ๔.๖ก, ๔.๖ข, ๔.๗ก, ๔.๗ข, ๔.๘ก, ๔.๘ข, ๗ง, ๘ข, และ ๘ค และเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๒ คน คือ ผู้บอกภาษากคนที่ ๗ และ ๘ เสียงวรรณยุกต์ที่มีรูปแบบการปรากฏแบบแปรอิสระกันในพยางค์เป็น และในพยางค์ตายสระเสียงยาว นั้น ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๒๒ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๓ คน คือ ผู้บอกภาษากคนที่ ๗ข, ๗ค และ ๕.๒ก และเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๑ คน คือ ผู้บอกภาษากคนที่ ๖ก หนึ่ง ในระบบเสียงของผู้บอกภาษากคนที่ ๓ก และ ๔ก เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาว มีความแตกต่างกันเล็กน้อย คือในระบบเสียงของผู้บอกภาษากคนที่ ๓ก เสียงวรรณยุกต์ ๓๑ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ในพยางค์เป็น และเสียงวรรณยุกต์ ๓๑ ปรากฏตามลำดับในพยางค์ตายสระเสียงยาว และในระบบเสียงของผู้บอกภาษากคนที่ ๔ก เสียงวรรณยุกต์ ๒๑ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ในพยางค์เป็น และเสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ปรากฏตามลำดับในพยางค์ตายสระเสียงยาว

ส่วนเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้นนั้น เสียงวรรณยุกต์แบบหนึ่งที่ปรากฏเฉพาะในพยางค์ตายสระเสียงสั้นเท่านั้น คือ เสียงวรรณยุกต์ ๑๑ เสียงวรรณยุกต์นี้จะปรากฏทั้งในรูปแบบที่ปรากฏตามลำดับ และปรากฏแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในผู้บอกภาษาจำนวน ๑๖ คน โดยปรากฏตามลำดับในระบบเสียงของผู้บอกภาษา

คนที่ ๑๕, ๓๓, ๔๓, ๕๓, ๖๓, ๗๓, ๘๓ และ ๘๘ และปรากฏแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๓๓ ปรากฏแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๕๓ และ ๘๘ ปรากฏแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๗๓ เสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ ซึ่งปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๒๒ ซึ่งปรากฏแบบเสียงเดี่ยว ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๔, ๒๗ และ ๗๓ และปรากฏแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคนที่ ๓๘ และ ๖๓

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ (ว.๓) (ดูตารางที่ ๙๔)

ว.๓ มีเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏได้ทั้งในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงยาว ส่วนใหญ่แล้วเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็น และเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงยาวของ ว.๓ จะมีลักษณะการขึ้นลงของเสียงวรรณยุกต์เหมือนกันต่างกันแต่เพียงว่าเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็นจะจบลงด้วยเสียงกักที่สั้นเสียง รูปแบบการปรากฏของเสียงวรรณยุกต์จะเป็นแบบที่ปรากฏตามคำพ้องมากกว่าแบบที่ปรากฏแบบแปรอิสระกัน

เสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ส่วนใหญ่ มีสัทลักษณะที่เมื่อออกจากจุดเริ่มต้นแล้วระดับเสียงจะสูงขึ้น หรือคงระดับไว้จนถึงประมาณกึ่งกลางของพยางค์ แล้วลดต่ำลงมายังอีกระดับหนึ่ง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๑? ซึ่งปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๑๗ คน ได้แก่ ผู้ออกภาษาคนที่ ๑๓, ๑๗, ๑๙, ๒๓, ๔๗, ๕, ๑๓, ๕, ๑๗, ๕, ๔๓, ๕, ๔๗, ๕, ๖๓, ๕, ๗๓, ๕, ๗๗, ๕, ๗๗, ๖๓, ๗๓ และ ๗๗ เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒? ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๕ คน ได้แก่ ผู้ออกภาษาคนที่ ๕๓, ๕, ๖๓, ๕, ๗๗, ๕, ๗๗, ๕, ๗๗, ๖๓ และ ๗๗ เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๑.๒ ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๓ คน ได้แก่ ผู้ออกภาษาคนที่ ๓๓, ๕, ๕๗ และ ๗๓ เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๓.๒ ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๑ คน คือ ผู้ออกภาษาคนที่ ๕๓ เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒.๒ ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๑ คน ได้แก่ ผู้ออกภาษาคนที่ ๗๗ จะเห็นว่าลักษณะการขึ้นลงของระดับเสียงมีระดับไม่แตกต่างกันมากนัก อย่างเช่น ลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ ๔๕๑.๒ หรือ ๔๕๒.๒ หรือ ๔๕๓.๒ ต่างมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์จากระดับเดียวกัน และระดับเสียงขึ้นไปสู่ระดับเดียวกัน แต่เมื่อเสียงลดระดับลง ระดับเสียงจะลดลงมาไม่เท่ากันสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ปรากฏ จึงทำให้ฟังเสียงต่างกันไปเล็กน้อย ส่วน ว.๓ ซึ่งมีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่เมื่อออกจากจุดเริ่มต้นแล้ว ยังคงรักษาระดับเสียงไว้

ตารางที่ ๑๘ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.ท ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๓๘ คน ของทุกจุดเก็บข้อมูล

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	๑ก	๑ข	๑ค	๑ง	๓ก	๓ข	๓ค	๓ง	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
พยางค์เป็น	๓๔๑?	๓๔๑?	๓๔๑?	๓๔๑?	๔๔๑?	๔๔๑?, ๔๕๑?	๔๕๑?	๔๔๑?	๔๔๑?, ๔๕๑?	๓๔๑?	๔๕๓?	๔๕๑?
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๓๔๑	๓๔๑	๓๔๑	๓๔๑	๔๔๑	๔๔๑	๔๕๑	๔๔๑	๔๔๑, ๔๕๑	๓๔๑	๔๕๓	๔๕๑

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	๔.๑ก	๔.๑ข	๔.๑ค	๔.๑ข	๔.๑ค	๔.๓ข	๔.๔ก	๔.๔ข	๔.๖ก	๔.๖ข	๔.๖ค	๔.๖ข
พยางค์เป็น	๓๔๑?	๓๔๑?	๔๕๑?	๔๕๑?	๔๕๑?	๔๕๑?	๓๔๑?	๓๔๑?	๓๔๑?	๓๔๑?	๓๔๑?	๓๔๑?
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๓๔๑	๓๔๑	๔๕๑	๔๕๑	๔๕๑	๔๕๑	๓๔๑	๓๔๑	๓๔๑	๓๔๑	๓๔๑	๓๔๑

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	๔.๘ก	๔.๘ข	๔.๘ค	๔.๘ข	๖ก	๖ข	๖ค	๖ก	๖ข	๖ค	๖ง
พยางค์เป็น	๔๔๑?	๔๔๑?	๔๕๑?	๔๕๑?	๔๕๑?	๓๔๑?	๓๔๑?	๔๕๑?	๔๕๑?	๓๔๑?	๓๔๑?
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๔๔๑	๔๔๑	๔๕๑	๔๕๑	๔๕๑	๓๔๑	๓๔๑	๔๕๑	๔๕๑	๓๔๑	๓๔๑

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	๘ก	๘ข	๘ค	๘ง
พยางค์เป็น	๔๕๑?	๓๔๑?	๔๕๑?	๔๕๑?, ๔๕๑?
พยางค์ตายสระเสียงยาว	๔๕๑	๓๔๑, ๔๕๑	๔๕๑	๔๕๑

จนถึงประมาณกึ่งกลางของพยางค์ แล้วเสียงจึงลดระดับลงนั้น มี ๒ เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ ๕๒ ๒ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๑ คน คือ ผู้บอกภาษาคคนที่ ๔๓ และเสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑ ๒ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๓ คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาคคนที่ ๔๓, ๓๖ และ ๔.๔๓

เสียงวรรณยุกต์ที่กล่าวมาข้างต้น เป็นเสียงวรรณยุกต์ที่มีรูปแบบการปรากฏตามลำพัง ในพยางค์เป็น ส่วนเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏใน พยางค์ท้ายสระเสียงยาวนั้น ดังได้กล่าวไว้ข้างต้น แล้วว่าต่างจากเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็น เพียงว่าเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์ เป็นจบลงด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง มีช้อยกเว้นสำหรับผู้บอกภาษาคคนที่ ๔๖ เท่านั้น ที่ในพยางค์ท้าย สระเสียงยาว จะมีเสียงวรรณยุกต์ ๔๔ เพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่ง โดยปรากฏแปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๕๒

ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๓ ที่มีรูปแบบการปรากฏแปรอิสระกันนั้น มีน้อยมาก โดยปรากฏในผู้บอกภาษาเพียง ๓ คน เท่านั้น ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑ ๒ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑ ๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๓๖ และเสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑ ๒ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๔๔ ๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๔๓ เสียงวรรณยุกต์ดังกล่าวข้างต้น ปรากฏในพยางค์เป็น และเมื่อปรากฏในพยางค์ท้ายสระเสียงยาวนั้น เสียงวรรณยุกต์ทุกเสียงจะไม่จบลงด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง ส่วนในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๔๖ ว.๓ ที่ปรากฏในพยางค์เป็นจะประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑ ๒ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๔๔ ๒ แต่ในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้นจะปรากฏเฉพาะเสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒ เสียงเดียว

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ (ว.๔) (ดูตารางที่ ๗๔)

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทุกคน ว.๔ ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ ๒ เสียง ปรากฏแบบสลับหลักกันในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น

ในพยางค์เป็นนั้น เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๒ มีอัตราการปรากฏสูงมากที่สุด คือปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทุกคน ยกเว้นในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๒ คน คือในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๔๓ ว.๔ เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๕๒ ๒ และในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๔๓ ว.๔ เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๑๑๔ ๒

^๑ ดูข้อสังเกตใน ว.๓ ของจุดที่ ๔ หน้า ๑๑๓

ตารางที่ ๑๖ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทั้ง ๓๘ คน ของทุกจุดเก็บข้อมูล

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	๑ก	๑ข	๑ค	๑ง	๓ก	๓ข	๓ค	๓ง	๕ก	๕ข	๕ค	๕ง
พยางค์เป็น	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	๔.๑ก	๔.๑ข	๔.๒ก	๔.๒ข	๔.๓ก	๔.๓ข	๔.๔ก	๔.๔ข	๔.๕ก	๔.๕ข	๔.๖ก	๔.๖ข
พยางค์เป็น	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	๔.๘ก	๔.๘ข	๔.๘ค	๔.๘ง	๖ก	๖ข	๖ค	๖ง	๗ข	๗ค	๗ง
พยางค์เป็น	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?	๓๕?
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

ลักษณะพยางค์ \ ผู้ออกภาษา	๘ก	๘ข	๘ค	๘ง
พยางค์เป็น	๓๕?	๓๕?	๑๑๕?	๓๕?
พยางค์ตายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

ส่วนในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้นนั้น เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏในระบบเสียงของ
ผู้ออกภาษาทุกคน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ (ว.๕) (ดูตารางที่ ๗๖)

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคน ว.๕ มีเสียงวรรณยุกต์ซึ่งปรากฏในพยางค์เป็น
เท่านั้น รูปแบบการปรากฏของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบปรากฏตามลำดับมากกว่าปรากฏแปรอิสระ

เสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ แบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือ ประเภทที่เป็นเสียงซึ่งตกลงมา
แล้วจึงสูงขึ้น ประเภทที่เป็นเสียงซึ่งขึ้นจากระดับต่ำ โดยไม่มีระดับเสียงที่ตกลงไปก่อน และ
ประเภทที่เป็นเสียงตกลงมาอย่างเคียว โดยไม่จบลงด้วยระดับเสียงที่สูงขึ้น

เสียงวรรณยุกต์ ๒ ประเภทแรกเท่านั้นที่มีรูปแบบการปรากฏตามลำดับ เสียงวรรณยุกต์
๒๑๔ ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๑๖ คน ได้แก่ ผู้ออกภาษาคคนที่ ๑ก, ๑ข, ๑ค, ๑ง,
๔ค, ๔ง, ๔.๒ก, ๔.๒ข, ๔.๓ก, ๔.๓ข, ๔.๖ก, ๔.๖ข, ๔.๗ก, ๔.๗ข, ๗ก และ ๗ข
เสียงวรรณยุกต์ ๒๒๔ ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๕ คน ได้แก่ ผู้ออกภาษาคคนที่ ๓ก,
๔.๘ข, ๖ก, ๘ข และ ๘ค เสียงวรรณยุกต์ ๑๔ ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๗ คน ได้แก่
ผู้ออกภาษาคคนที่ ๔.๑ก, ๔.๑ข, ๔.๔ก, ๔.๔ข, ๔.๗ก, ๔.๗ข และ ๖ข เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๔
ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๔ คน ได้แก่ ผู้ออกภาษาคคนที่ ๔ก, ๔ข, ๗ค และ ๘ค
และเสียงวรรณยุกต์ ๑๑๕ ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษาคคนที่ ๖ก

เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏแปรอิสระกันนั้น ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๒๒๔ แปรอิสระกับ
เสียงวรรณยุกต์ ๒๒๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๓ คน ได้แก่ ผู้ออกภาษาคคนที่ ๗ข, ๓ค
และ ๗ เสียงวรรณยุกต์ ๔๒๓ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา
คนที่ ๔.๘ค และเสียงวรรณยุกต์ ๔๐ แปรอิสระกับเสียงวรรณยุกต์ ๒๒๔ ในระบบเสียงของ
ผู้ออกภาษา ๑ คน คือ ผู้ออกภาษาคคนที่ ๘ง

ตารางที่ ๑๖ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๓๔ คน ของทุกจุดเก็บข้อมูล

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	๑ก	๑ข	๑ค	๑ง	๓ก	๓ข	๓ค	๓ง	๕ก	๕ข	๕ค	๕ง
พยางค์เป็น	๒๑๘	๒๑๘	๒๑๘	๒๑๘	๓๒๘	๓๒๘, ๒๒๘	๓๒๘, ๒๒๘	๓๒๘, ๒๒๘	๑๑๘	๑๑๘	๒๑๘	๒๑๘

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	๔.๑ก	๔.๑ข	๔.๒ก	๔.๒ข	๔.๓ก	๔.๓ข	๔.๔ก	๔.๔ข	๔.๖ก	๔.๖ข	๔.๗ก	๔.๗ข
พยางค์เป็น	๑๘	๑๘	๒๑๘	๒๑๘	๒๑๘	๒๑๘	๑๘	๑๘	๒๑๘	๒๑๘	๑๘	๑๘

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	๔.๘ก	๔.๘ข	๔.๘ค	๔.๘ง	๖ก	๖ข	๖ค	๗ก	๗ข	๗ค	๗ง
พยางค์เป็น	๔๒๓, ๒๑๘	๓๒๘	๒๑๘	๒๑๘	๓๒๘	๑๘	๑๑๘	๒๑๘	๒๑๘	๒๑๘	๓๒๘

ลักษณะพยางค์ \ ผู้บอกภาษา	๘ก	๘ข	๘ค	๘ง
พยางค์เป็น	๑๑๘	๓๒๘	๓๒๘	๓๒๘, ๔๑